

ተስፋ አድርግ

1ኛ ጴጥሮስ

ጽሑፍ፡ ዋረን ደብልዩ ዌርዝቢ

ትርጉም፡ መሐሪ ታደሠ

እርማት፡ ወርቁ ኤጄሬ እና ዮዲት ደገፋ

BIBLE BASED BOOKS
SIM PUBLISHING

መጽሐፍ ቅዱስን መሠረት ያደረጉ መጻሕፍት

የአሳታሚው መብት በሕግ የተጠበቀ ነው።

Copyright © 2001 by SIM, Addis Ababa.

Originally published in English under the title of BE HOPEFUL.

Copyright © 1982 by SP Publications, Inc. ChariotVictor
Publishing, 4050 Lee Vance View, Colorado Springs, Colorado
80918 U.S.A. All rights reserved.

አሳታሚ: የኤስ አይ ኤም ሥነ ጽሑፍ ክፍል

Publisher: SIM Publications Department

ስልክ	49 32 52	የፖ.ሣ.ቁ
Tel	51 29 73/71 11 73	P.O.Box
		127

አዲስ አበባ - ኢትዮጵያ

Addis Ababa - ETHIOPIA

ማውጫ

መግቢያ	18
1. ክርስቶስ ባለበት ሁሉ ተስፋ አለ። 1ኛ ጴጥሮስ 1:1-5:12-14	1
2. የክብር መንገድ ! 1ኛ ጴጥሮስ 1:2-12.....	10
3. በቆሻሻ ዓለም ውስጥ በንጽሕና መኖር 1ኛ ጴጥሮስ 1:13-21.....	21
4. የክርስቲያኖች አንድነት 1ኛ ጴጥሮስ 1:22-2:10	31
5. የሚያይህ አለ ! 1ኛ ጴጥሮስ 2:11-25	40
6. ጋብቻ ወይስ ፍቻ! 1ኛ ጴጥሮስ 3:1-7.....	49
7. ለተሻለው መዘጋጀት! 1ኛ ጴጥሮስ 3:8-17.....	58
8. ከኖኅ እንማር 1ኛ ጴጥሮስ 3:18-22.....	67
9. በቀረው ዘመናችን 1ኛ ጴጥሮስ 4: 1-11.....	75
10. የማንጠሪያው እቶን እውነታዎች 1ኛ ጴጥሮስ 4:12-19	85
11. መልካም እረኛ መሆን እንዴት ይቻላል? 1ኛ ጴጥሮስ 5:1-4.....	93
12. ከጸጋ ወደ ክብር 1ኛ ጴጥሮስ 5:1-11	101
የጥናት ጥያቄዎች.....	109

መግቢያ

በመከራና በስደት ለምታልፉ፤ 1ኛ ጴጥሮስ ለእናንተ የሚናገርው አለውና «ተስፋ አድርጉ» ።

ጴጥሮስ ይህንን መልእክት የጻፈላቸው ሰዎች በልዩ ልዩ ፈተና ውስጥ የሚያልፉ ነበሩ። ሐዋርያው ፈተና አይቀሬ መሆኑን ስለተገነዘበ፤ አማኞችን ለዚሁ ሊያዘጋጃቸው ፈለገ። ሕይወት በእኛ ውስጥ የምትፈጽመው በእኛ ውስጥ በምታገኘው ነገር ላይ የተመሠረተ ነው።

በአብዛኛው የምዕራቡ ዓለም የሚኖሩ ክርስቲያኖች የምቶትን ኑሮ እያጣጣሙት ሲሆን ወንድሞቻችንና እጎቶቻችን ግን በብረት በታጠሩ የወጎኒ ቤቶች ስለ እምነታቸው ዋጋ ከፍለዋል። አሁን ግን ለክርስቶስ ያለንን አቋም የምንገልጽበት ጊዜ መድረሱን የሚያመለክቱ ነገሮች እየታዩ ነው። የተመቻቸ ኑሮ እየኖረ ያለው ክርስቲያን፤ «የሚያመቻምቸው» ብቻ ነው። ይህ ምቶቱም ዋጋ ያስከፍለዋል።

ነገር ግን እግዚአብሔር ለእኛ ያለው መልእክት ተስፋ አላችሁ! የሚል ነው። «መከራ ወደ ክብር ይመራል። የምትጓዝበት መንገድ አስቸጋሪ በሚሆንበት ጊዜ፤ እንድታከብሩኝ የሚያስፈልጋችሁን ጸጋ ሁሉ እስጣችኋለሁ!»

የወደፊቱ ዘመን እንደ እግዚአብሔር ተስፋ ብሩኅ ነውና ተስፋ አድርጉ!

ዋረን ዌርዝቢ

ክርስቶስ ባለበት ሁሉ ተስፋ አለ

(1ኛ ጴጥሮስ 1:1፥ 5:12-14)

«ሕይወት ባለበት ሁሉ ተስፋ አለ!»

ይህ የድሮው የሮማውያን አባባል እንደ ሌሎች አባባሎች ዛሬም ይጠቀሳል። እውነትነት ቢኖረውም በእርግጠኝነት ለመቀበል ግን ዋስትና የለውም። ተስፋን የሚሰጠን ሕይወታችን ሳይሆን፤ እምነታችን ነው። ክርስቲያን «ሕያው ተስፋ» (1ኛ ጴጥ. 1:3) አለው፤ ምክንያቱም እምነትና ተስፋው በእግዚአብሔር ላይ ነው (1:21)። ይህ «ሕያው ተስፋ» ደግሞ የጴጥሮስ የመጀመሪያ መልእክቱ ዋና ጭብጥ ነው። ለአማኞች በሙሉ «ተስፋ ይኑራችሁ!» ይላል።

ይህንን ደስ የሚያሰኝ መልእክት ከማጥናታችን በፊት መልእክቱን ማን እንደ ጻፈውና ለእነማን እንደ ላከው እንዲሁም ለመጻፍ ያነሣነው ምክንያት ምን እንደነበረ እንወቅ።

1. ጸሐፊው

ጸሐፊው ራሱን «የኢየሱስ ክርስቶስ ሐዋርያ ጴጥሮስ» (1:1) በማለት ያስተዋውቃል። በሐዋርያት ሥራ 4:13 ላይ ዮሐንስና ጴጥሮስ «መጽሐፍን የማያውቁና ያልተማሩ» ስለተባሉ እንዴት አንድ ዓሣ አጥማጅ ይህንን መልእክት ሊጽፍ ይችላል? በማለት የሚጠራጠሩ አሉ። ነገር ግን ይህ ምንባብ እነ ጴጥሮስ ትምህርት ቤት ገብተው የሠለጠኑ ፕሮፌሽናል የሃይማኖት መሪዎች መሆናቸውን ባይገልጽም፤ ጴጥሮስ ከጌታ ኢየሱስ ጋር ለሦስት ዓመታት ያህል ያገኘውን ሥልጠና እና በሕይወቱ ይሠራ የነበረውን የመንፈስ ቅዱስ ድርሻ መዘንጋት የለብንም። ጴጥሮስ በ1ኛ ቆሮ. 1:26-31 ለተገለጸው እውነት ትክክለኛ ተምሳሌት ነው።

የመጀመሪያ ስሙ ስምዖን ሲሆን፤ ጌታ ኢየሱስ ጴጥሮስ ብሎ ጠራው፤ እርሱም «ዐለት» ማለት ነው (ዮሐንስ 1:35-42)። ጴጥሮስ የሚለው ስም በአረማይክ ቋንቋ «ኪፋ» ማለት ሲሆን፤ ጴጥሮስ ሦስት ስሞች ነበሩት። በአዲስ ኪዳን ውስጥ ለአምሳ ጊዜ ያህል «ስምዖን» ተብሎ የተጠራ ሲሆን፤ አንዳንድ ጊዜም «ስምዖን ጴጥሮስ» ተብሎ ተጠቅሷል። ምናልባትም እነዚህ ሁለት ስሞች፤ የክርስቲያኖችን ሁለት ባሕርይ ያሳያሉ፤ አንደኛው ውድቀትን የተላበሰው አሮጌው ባሕርይ (ስምዖን) ሲሆን፤ ሁለተኛው ድልን የሚያጎናጽፈው አዲሱ ባሕርይ

ደግሞ «ጴጥሮስ» ነው። ስምዖን በመሆኑ እንደ ሸክላ ተሰባሪ ሰው ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ ግን ከውስጡ ዐለትን አወጣ።

ጴጥሮስና ጳውሎስ በጥንታዊቷ ቤተ ክርስቲያን ግንባር ቀደም ሐዋርያት ነበሩ። ጳውሎስ አሕዛብን ጴጥሮስ ደግሞ አይሁድን እንዲያገለግሉ ተሹመው ነበር (ገላ. 2:10)። ጌታ፥ ጴጥሮስ ወንድሞችን እንዲያበረታታና (ሉቃ. 22:32) መንጋውን እንዲጠብቅ (ዮሐ. 21:15-17፤ 1ኛ ጴጥሮስ 5:1-4) ስላዘዘው ይህ መልእክት የዚህ ዓይነቱ አገልግሎት አንደኛው አካል ነው። ጴጥሮስ ለአንባቢዎቹ እንደ ጻፈው፥ ይህ መልእክት የማበረታቻና የራሱን ምስክርነት ያካተተ ነው (1ኛ ጴጥሮስ 5:12)። የመጀመሪያ ዓመት የኮሌጅ ተማሪዎች በየክፍሉ ትምህርት ዘመኑ የሚያዘጋጁቸው ጽሑፎች የሚጻፉት በመጻሕፍት ላይ ተመረኩዘው ሲሆን፥ ይህ መልእክት ግን የተገኘውና የጎለበተው ለእግዚአብሔር ክብር ከሚኖር ሕይወት ነው። በጴጥሮስ ሕይወት ያለፉት ብዙ ነገሮች በዚህ መልእክት ውስጥ እንደ ድርና ማግ ተሳስረዋል።

ይህ መልእክት ከሲላስም (ስልዋኖስ፥ 5:12) ጋር የተያያዘ ነው። እርሱ በጥንቷ ቤተ ክርስቲያን ከነበሩት «ከዋነኞቹ» አንዱ ሲሆን (የሐዋ. ሥራ 15:22)፥ ነቢይም ነበረ (15:32)። ይህም እርሱ የእግዚአብሔርን መልእክት ለምእመናን በመንፈስ ቅዱስ እየተመራ መናገሩን ያመለክታል (1ኛ ቆሮ. 14ን ይመልከቱ)። ሐዋርያትና ነቢያት በጋራ ሆነው የቤተ ክርስቲያንን መሠረት ከጣሉ በኋላ (ኤፌ. 2:20)፥ ሥራቸውን ፈጽመው አልፈዋል። በአዲስ ኪዳን ወቅት የነበሩት ዓይነት ሐዋርያትና ነቢያት በዛሬዋ ቤተ ክርስቲያን የሉም።

ሲላስ በአገልግሎት ከጴጥሮስ ጋር መጠቀሱ የሚያስደስት ነገር ነው። ምክንያቱም በርናባስን ተከቶ ከጳውሎስ ጋር ሄዶአል (የሐዋ. ሥራ 15:36-41)። ጴጥሮስ የሐንስ የተባለውን ማርቆስንም ጠቅሶታል። በማርቆስ ምክንያት ጳውሎስና በርናባስ ተለያይተው ነበር (1ኛ ጴጥሮስ 5:13)። ጴጥሮስ ማርቆስን ወደ ጌታ መርቶት ስለነበር («ልጄ ማርቆስ»)፥ ለማርቆስ ግድ ይለው ነበር። ክርስቲያኖች በኢየሩሳሌም በነበረው የእነ ማርቆስ ቤት ይሰባሉት እንደነበር አይጠረጠርም (የሐዋ. ሥራ 12:12)። በመጨረሻም ጳውሎስ ማርቆስን ይቅር ብሎ ጠቃሚ ረዳቱ አድርጎ ተቀብሎታል (2ኛ ጢሞ. 4:11)።

ጴጥሮስ እንዳመለከተው ይህን መልእክት የጻፈው፥ የአማኞች ጉባኤ ካለበት ከባቢሎን ነበረ (1ኛ ጴጥሮስ 5:13)። የቤተ ክርስቲያን ታሪክም ሆነ ትውፊት ጴጥሮስ በዚያ ወቅት ብዙ አይሁድ በነበሩባት በጥንቷ ባቢሎን ሄዶ ስለማገልገሉ ፍንጭ አይሰጡም። በግብፅ ምድር

የምትገኝ «ባቢሎን» የምትባል ከተማ ብትኖርም፤ ጴጥሮስ ወደዚህች ከተማ ስለመሄዱ መረጃ የለም። ምናልባትም ጴጥሮስ በሮም ስላገለገለና ፍንጭም ስላለን እንዲሁም በሮም እንደ ተሠዋ ስለሚናገር «ባቢሎን» የተባለችው ሮም ትሆን ይሆናል። በዮሐንስ ራእይ 17፡ 5 እና 18፡10 ላይ ሮም «ባቢሎን» ተብላ ተጠርታለች። በስደት ይኖሩ ለነበሩ ለዚያ ዘመን አማኞች በምሥጢር ቃላት መጻጻፍ የተለመደ ነበር።

ይህንን በማለታችን ጴጥሮስ ካደረገው በላይ አንናገርም። ጴጥሮስ በሮም ያለችውን ቤተ ክርስቲያን አልመሠረተም። የመጀመሪያውም መጋቢ ሆኖ አላገለገለም። ሌላ ሐዋርያ ባገለገለበት ቦታ አለማገልገል የጳውሎስ መመሪያ ስለነበር (ሮሜ 15፡20)፤ ጴጥሮስ በመጀመሪያ ሮም ደርሶ ቢሆን ኖሮ፤ ጳውሎስ በሮም አያገለግልም ነበር። ጴጥሮስ ወደ ሮም የተጓዘው ምናልባት ጳውሎስ በ62 ዓ.ም. አካባቢ ከእስር እንደ ተፈታ ይሆናል። 1ኛ ጴጥሮስ የተጻፈው በ63 ዓ.ም. አካባቢ ነው። ጳውሎስ በ64 ዓ.ም. የተሠዋ ሲሆን፤ በዚያው ዓመት ወይም ደግሞ ከዓመት በኋላ ጴጥሮስ ሕይወቱን ለክርስቶስ ሠውቷል።

2. የመልእክቱ ተቀባዮች

ጴጥሮስ «መጻተኞች» (1ኛ ጴጥሮስ 1፡1) በማለት የጠራቸው ሲሆን፤ ትርጉሙም በእንግድነት ነዋሪዎች ማለት ነው። በ1ኛ ጴጥሮስ 2፡11 ላይ «እንግዶችና መጻተኞች» ተብለው ተጠርተዋል። እነዚህ ሰዎች በክርስቶስ አምነው የመንግሥተ ሰማይ ዜጎች በመሆናቸው፤ በምድር ላይ ለዘላለም ነዋሪዎች አልነበሩም (ፊልጵ. 3፡20)። እንደ አብርሃም የእምነት ዓይናቸውን በእግዚአብሔር ከተማ ላይ ተከሉ (ዕብ. 11፡8-16)። በዓለም ነበሩ ከዓለም ግን አልነበሩም (ዮሐ. 17፡16)።

በዚህ ዓለም ክርስቲያኖች «እንግዶች» ስለሆኑ፤ በዓለም እይታ እንደ «መጻተኛ» ይቆጠራሉ (1ኛ ጴጥሮስ 4፡4)። ክርስቲያኖች ከዓለም የተለዩ እሴቶች አሏቸው። ይህም በመመስከርና በመንፈሳዊ ውጊያ እንዲሳተፉ ዕድል ይሰጣቸዋል። መልእክቱ የተጻፈላቸው አማኞች ከዓለም በተለየው አኗኗራቸው ምክንያት መከራ ሲቀበሉ እናያለን።

እነዚህ አማኞች «የተበተኑ» ወይም «መጻተኞች» ነበሩ። «ለተበተኑት» ተብሎ የተተረጎመው የግሪክ ቃል «ዳያስፖራ» የሚለው ሲሆን ከፓለስታይን ውጭ የሚኖሩትን አይሁድ ያመለክታል። ይህ ቃል በዮሐንስ 7፡35 እና ያዕቆብ 1፡1 ላይም የተጠቀሰ ሲሆን ጴጥሮስ ይህንን ቃል በመጠቀሙ መልእክቱን የጻፈው ለአይሁድ ክርስቲያኖች ብቻ እንደነበረ አያመለክትም። ምክንያቱም የመልእክቱ አንዳንድ ዐረፍተ ነገሮች ከአንባቢዎቹ

መካከል አንዳንዶቹ ከአረማዊነት ወደ ክርስትና የተለወጡ መኖራቸውንም ይጠቁማል (1:14÷18፤ 2:9-10፤ 4:1-4)። የመልእክቱ ተቀባዮች በአብያተ ክርስቲያናት የሚገኙ አይሁድና የአረማውያን ቅይጥ መሆናቸው አያጠራጥርም። በእነዚህ ምዕራፎች ውስጥ በርከት ያሉ የብሉይ ኪዳን ማጠቀሻዎችን እንመለከታለን።

እነዚህ ክርስቲያኖች ለአምስት የሮማ ግዛተ ዐፄ ክልል በሰሜናዊው የእስያ አካባቢ ማለትም በአሁኗ ቱርክ ተባታትነው ይኖሩ ነበር። መንፈስ ቅዱስ ጳውሎስ በቢታንያ እንዳያገለግል ስለከለከለው (የሐዋ. ሥራ 16:17)፤ ይህንን ሥራ ጀመረ። በዕለተ ጴጌቆስጤ ከጳጳሱና ከቀጳዴቅያ የመጡ አይሁድ ስለነበሩ፤ ምናልባት ወንጌሉን ወደ አጎራባች አውራጃዎች ሳያደርሱ አልቀሩም (የሐዋ. ሥራ 2:9)። በጴጥሮስ አገልግሎት ሥር የነበሩት አይሁድ ክርስቲያኖች፤ ወደ እነዚህ ከተሞች መጓዛቸው አይቀሬ ነው። በዚያ ዘመን ሰዎች ከቦታ ወደ ቦታ የሚዘዋወሩ ሲሆን ትጉሕ ክርስቲያኖችም ይመሰክሩ ነበር (8:4)።

ስለ «ተበተኑት መጻተኞች» ማወቅ የሚገባን ነገር ቢኖር በመከራና በስደት ጊዜ ውስጥ እያለፉ መሆናቸውን ነው። ጴጥሮስ በዚህ መልእክት ውስጥ ቢያንስ አሥራ አምስት ጊዜ «መከራ» የሚለውን ቃል የተጠቀመ ሲሆን፤ ስምንት የተለያዩ የግሪክ ቃላትን ደግሞ መከራን በተመለከተ ተጠቅሟል። ከእነዚህ ክርስቲያኖች አንዳንዶቹ የተሠቃዩት እግዚአብሔርን የሚያስደስት መልካምና ትክክለኛ ሕይወት ስለኖሩ ነው (1ኛ ጴጥሮስ 2:19-23፤ 3:14-18፤ 4:1-4፤ 15-19)። ሌሎች ደግሞ የተሠቃዩት፤ የተነቀፉትና በማያምኑ ሰዎች የተሰደቡት ስለ ክርስቶስ ስም ብለው ነበር (4:14፤ 3:9-10)። ጴጥሮስ የጻፈላቸው ለሚያሠቃዩዋቸው መልካም ምስክሮች ይሆኑ ዘንድ ነው። እንዲሁም የሚቀበሉት መከራ ወደ ክብር እንደሚያደርሳቸው በማስታወስ ሊያበረታታቸው ፈልጎ ነው (1:6-7፤ 4:13-14፤ 5:10)።

ሆኖም ጴጥሮስ ሌላም ዓላማ ነበረው። «እንደ እሳት የሚያነጥረው ፈተና» ከሮማ መንግሥት እንደሚነሣ አውቆ ነበር (4:12)። ቤተ ክርስቲያን በኢየሩሳሌም በተጀመረች ጊዜ፤ ከአይሁድ እምነቶች እንደ አንዱ «ቤተ እምነት» ተቆጥራ ነበር። የመጀመሪያዎቹ አማኞች አይሁዶች ሲሆኑ፤ የሚገናኙትም በቤተ መቅደስ ነበረ። የአይሁድ እምነት ተቀባይነት ስለነበረው፤ የሮማ መንግሥት በክርስቲያኖች ላይ ይሄ ነው የሚባል ርምጃ አልወሰደም። ነገር ግን ክርስትና ከአይሁድ እምነቶች አንዱ ክፍል ያለ መሆኑን ሲያውቅ የሮማ መንግሥት እርምጃ መውሰድ ጀመረ።

ይህንን እንደ «እሳት የሚያነጥር ፈተና» ያፋጠኑ ብዙ ነገሮች ተከናውነው ነበር። ጳውሎስ በሮማ ፍርድ ቤት ስለ ክርስትና እምነት ለመግገት ቀርቦ ነበር (ፊልጵ. 1፡12-24)። ለትንሽ ጊዜ ተፈትቶ እንደገና ታሥሯል፤ የኋላ ኋላም ሙግቱ ሳይሳካለት ቀርቶ መሥዋዕት ሆኗል (2ኛ ጢሞ. 4፡16-18)። በሁለተኛ ደረጃ እንደ ዕብድ በሚቆጠረው ንጉሥ ኔሮ በሮም ተነሥቶ የነበረውን የእሳት ቃጠሎ በክርስቲያኖች ላይ በማሳበብ እንደ ማምለጫ መንገድ ተጠቀመባቸው። ምናልባትም ጴጥሮስ በዚህ ወቅት በሮም ስለነበር ጳውሎስን በገደለው በኔሮ ሳይገደል አይቀርም። ኔሮ ክርስቲያኖችን ያሳድድ የነበረው በሚኖርበት አካባቢ ቢሆንም፣ ቀስ በቀስ እየተስፋፋ ሳይሄድ አልቀረም። በዚያም ሆነ በዚህ ጴጥሮስ ቤተ ክርስቲያናትን ለማዘጋጀት ፈለገ።

በዚያ ግዛት የነበሩ ክርስቲያናት በሙሉ በአንድ ጊዜ በተመሳሳይ ሁኔታ በስደት ውስጥ ያልፉ ነበር የሚል አስተሳሰብ ሊኖረን አይገባም። ስደትና ተቃውሞ በየስፍራው ቢኖርም፣ ይዘቱ ከቦታ ቦታ ይለያይ ነበር (1ኛ ጴጥሮስ 5፡9)። ኔሮ ክርስቲያኖችን በግልጽ ማሳደዱን በመጀመሩ፣ ከእርሱ በኋላ የተነሡትም ነገሥታት የእርሱን አርአያ ተከተሉ። የጴጥሮስ መልእክት በትራጃን (98-117 ዓ.ዓ.)፣ በሃድርያን (117-138 ዓ.ዓ.) እና በዳዮክሊስያን (284-305 ዓ.ዓ.)፣ የግዛት ዘመን መከራን ይቀበሉ ለነበሩት ክርስቲያኖች ታላቅ ጠቀሜታ ነበረው። በአሁኑ ዘመን የሚኖሩ ክርስቲያኖች የጴጥሮስን መልእክት በሚገባ የሚረዱት እምነት ፈታኝ መከራና በራሳቸው ሕይወት ሲደርስ ነው። ምንም እንኳን ቤተ ክርስቲያን በመከራ ዘመን እንደማታልፍ ባምንም የመጨረሻው ዘመን በእግዚአብሔር ሕዝብ ላይ ብዙ መከራና ስደት እንደሚያመጣ አምናለሁ።

ምናልባትም ይህንን መልእክት እንደ ጸሐፊ በእጁ የጻፈውና በየስፍራው ለነበሩ ክርስቲያኖች ያደረሰው ሲላስ ሊሆን ይችላል።

3. መልእክቱ

አንደኛው የጴጥሮስ መልእክት ማበረታቻ ነው (5፡12)። በመልእክቱ ውስጥ «መከራ» መሪ አሳብ ነው፤ እንደዚሁም ደግሞ «ክብር» መሪ አሳብ ነው (1፡7-8፣11፣21፣2፡12፣ 4፡11-16፣ 5፡1፣4፣10-11)። ጴጥሮስ በመከራ ለሚያልፉት ቅዱሳን ከሰጣቸው ማበረታቻዎች አንዱ፣ አንድ ቀን መከራቸው ወደ ክብር የሚለወጥ መሆኑን ማረጋገጥ ነው (1፡6-7፣4፡13-14፣5፡10)። ይህ የሚሆነው ደግሞ አዳኛችን ስለ እኛ መከራን ተቀብሎ፣ ወደ ክብሩ ስለገባ ነው (1፡11፣ 5፡1)። የክርስቶስ መከራ በዚህ መልእክት ብዙ ጊዜ ተጠቅሷል (1፡11፣ 3፡18፣ 4፡1፣ 13፣ 5፡1)።

የሐንስ የፍቅር ሐዋርያ፤ ጳውሎስ ደግሞ የእምነት ሐዋርያ እንደሆኑ ሁሉ ጴጥሮስ ደግሞ የተስፋ ሐዋርያ ነው። ሕያው በሆነው በክርስቶስ ስለምናምን አማኞች «ሕያው ተስፋ» አለን (1:3)። ይህ ተስፋ ክርስቶስ ኢየሱስ ዳግም እስኪገለጥ ድረስ ሕሊናችንን በመቆጣጠር እስከ ፍጻሜው እንድንጠብቅ ያስችለናል (1:13)። በእኛ ስላለ ተስፋ መልስ ለመስጠት የተዘጋጀን መሆን አለብን እንጂ ማፈር የለብንም (3:15)። እንደ ሣራ ክርስቲያን ሚስቶች በእግዚአብሔር ተስፋ ማድረግ ይችላሉ። መከራ ክብርን ስለሚያመጣ፤ ኢየሱስም ተመልሶ ስለሚመጣ ተስፋ አለን።

ነገር ግን መከራ ወዲያውኑ ለእግዚአብሔር ክብርን፤ ለሰዎች ደግሞ በረከትን አያመጣም። የተወሰኑ አማኞች በፈተና ዝለውና ወድቀው ለክርስቶስ ስም ነቀፋን አምጥተዋል። በመከራ ወቅት እግዚአብሔርን ማክበር የምንችለው በእግዚአብሔር ጸጋ ላይ ብቻ ስንደገፍ ነው። ጴጥሮስም በመልእክቱ ለእግዚአብሔር ጸጋ አጽንዖት ሰጥቷል። «እየመከርኳችሁና የምትቆሙባት ጸጋ እውነተኛ የእግዚአብሔር ጸጋ እንድትሆን እየመሰከርኩላችሁ . . . ጽፌላችኋለሁ» (5:12)።

«ጸጋ» የሚለው ቃል በ 1ኛ ጴጥሮስ በእያንዳንዱ ምዕራፍ ውስጥ ተጠቅሷል (1:2፤ 10፤ 13፤ 2:19፤ 2:20፤ 3:7፤ 4:10፤ 5:5፤ 10:12)። ጸጋ ማለት እግዚአብሔር ለማይገባቸው ኃጢአተኞችና ነዳያን ቅዱሳን በቸርነቱ የሚሰጠው ነው። በእግዚአብሔር ጸጋ ስንታመን መከራንና ፈተናን ታግሠን ወደ ድል እንለውጣቸዋለን። እኛን የሚያድነን ጸጋ ብቻ ነው (ኤፌ. 2:8-10)። የእግዚአብሔር ጸጋ በፈተና ወቅት ብርታትን ይሰጠናል (2ኛ ቆሮ. 12:1-10)። ጸጋ በብዙ ችግሮች ውስጥ አልፈን እግዚአብሔርን እንድናገለግል ያስችለናል (1ኛ ቆሮ. 15:9-10)። በእግዚአብሔር ጸጋ የተጀመረ ነገር ሁሉ፤ ፍጻሜው ክብር ነው [መዝ. (84):11፤ 1ኛ ጴጥ. 5:10]።

የመጀመሪያውን የጴጥሮስ መልእክት ስናጠና የ«መከራ»፤ የ«ጸጋ»ና የ«ክብር» መሪ አሳቦች አንድ ላይ ተዋህደው በፈተናና በስደት ውስጥ ለሚያልፉ አማኞች እንዴት ያለ የሚያጽናና መልእክት እንዳዘሉ እናያለን። እነዚህ መሪ አሳቦች በ 1ኛ ጴጥሮስ 5:10 በጥቅሉ የሰፈሩ ሲሆን፤ በቃል ማጥናቱ ይጠቅመናል።

ታዋቂው አርታኢና ጸሐፊ ኤች. ኤል. ሜንከን በአንድ ወቅት ተስፋን እንዲህ ብሎታል። «የማይቻለው ይለወጣል ብሎ የሚጠብቅ የፍርሃት እምነት ነው»። ነገር ግን ይህ አባባል በአዲስ ኪዳን ለተስፋ ከተሰጠው ትርጉም ጋር ይጻረራል። የክርስትና ተስፋ ከ«ላም አለኝ

በሰማይ» በእጅጉ የበለጠ ነው። ለወደፊቱ ክብርና በረከት አስተማማኝ ዋስትና የሚሰጥ ነው።

የብሉይ ኪዳን አማኝ፥ እግዚአብሔርን «የእስራኤል ተስፋ» (ኤር. 14፡8) ሲል ጠርቶታል። የአዲስ ኪዳን አማኝም ክርስቶስ ኢየሱስ ተስፋው እንደሆነ አረጋግጧል (1ኛ ጢሞ. 1፡1 ና ቆላ. 1፡27)። ያልዳነ ኃጢአተኛ «ተስፋ የለውም» (ኤፌ. 2፡12)። ያለ ክርስቶስም ከሞተ ለዘላለም ተስፋ ቢስ ይሆናል። ጣሊያናዊው ባለቅኔ ዳንቴ «ዲቫይን ኮሚዲ» (መለኮታዊ ቀልድ) በሚለው ጽሑፉ፥ በሙታን ዓለም ላይ «እዚህ የምትገቡ በሙሉ ተስፋችሁን ተዉ!!» የሚል የተቀረጸ ጽሑፍ አስፍሯል።

ይህም አስተማማኝ ተስፋ ለዕለት ኑሮአችን የሚያስፈልገንን ማበረታቻና ኃይል ይሰጠናል እንጂ ኢየሱስ ክርስቶስ እስኪመጣ እያላዘንን የምንቆይበት ሹዋ ሹዌ ላይ አያስቀምጠንም። በዚህ ፋንታ ጦርነት በበዛበት ሸክም ባንበጠን ወቅት ወደ መንፈሳዊ ውጊያና ትርፋማ ወደምንሆንበት ሕይወት ያመጣናል። «ተስፋ» ማደንዘዣ አይደለም። ነገር ግን ደማችን ውስጥ የተቀየጠ ኃይል ነው። ልክ እንደ መልኅቅ በክርስቶስ ያለን ተስፋ፥ በሕይወት ማዕበል ውስጥ ያረጋጋናል (ዕብ. 6፡18-19) ነገር ግን ከመልኅቅ በሚጻረር መልኩ ተስፋችን ወደፊት ያራምደናል እንጂ ወደ ጓላ አይጎትተንም።

የጴጥሮስን የአሳብ ባቡር መከተል አያዳግትም። ሁሉም ነገር የሚጀምረው፥ በክርስቶስ ኢየሱስ በኩል ከእግዚአብሔር ጋር ባለን ግንኙነት በሚፈጸመው ደኅንነት ነው። ክርስቶስ አዳኝ እንደሆነ ካመንን፥ ተስፋ አለን! ተስፋ ካለን ደግሞ በቅድስናና በሰላም እንጓዛለን። ለኅብረተሰባችን፥ ለቤተሰባችንና ለቤተ ክርስቲያን ለመታዘዝ አንቸገርም። ደኅንነትና መታዘዝ መከራን ለመቀበል የምናደርጋቸው ዝግጅቶች ናቸው። ሆኖም ዓይናችንን በክርስቶስ ላይ ካደረግን፥ እናሸንፋለን፤ እግዚአብሔርም መከራን ወደ ክብር ይለውጥልናል።

1ኛ ጴጥሮስን እንደሚከተለው ልንከፋፍለው እንችላለን

1. የእግዚአብሔር ጸጋና ድኅነት 1፡1-2፡10

ሀ. በተስፋ ኑሩ 1፡1-12

ለ. በቅድስና ኑሩ 1፡13-21

ሐ. በሰላም ኑሩ 1፡22-2፡10

2. የእግዚአብሔር ጸጋና መታዘዝ 2፡11-3፡12

ሀ. ለባለሥልጣናት ተገዙ 2:11-17

ለ. ለጌቶቻችሁ ተገዙ 2:18-25

ሐ. በቤተሰባችሁ ተገዙ 3:1-7

መ. በቤተ ክርስቲያን ተገዙ 3:8-12

3. የእግዚአብሔር ጸጋና መከራ 3:13-5:11

ሀ. ኢየሱስ ክርስቶስን ጌታ አድርጉት 3:13-22

ለ. የክርስቶስ ልብ ይኑራችሁ 4:1-11

ሐ. የክርስቶስን ስም አክብሩ 4:12-19

መ. የክርስቶስን ምጽአት ተጠባበቁ 5:1-6

ሠ. በክርስቶስ ጸጋ ቁሙ 5:7-11

ተጨማሪ ማስታወሻዎች፡ 1ኛ ጴጥሮስና የኤፌሶን መልእክት

ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ አዋቂዎች በኤፌሶን መልእክትና በ1ኛ ጴጥሮስ ያሉትን ትይዩ አሳቦች አስተውለዋል። እነዚህም ትይዩ አሳቦች ጴጥሮስና ጳውሎስ የተለያዩ መልእክት ሰብከዋል የሚለውን አሳብ ዋጋ ቢስ ያደርገዋል። በእርግጥ ጴጥሮስ ራሱ (በ2ኛ ጴጥሮስ 3:15-16) መልስ ሰጥቶበታል። ጳውሎስና ጴጥሮስ በተለያየ የአገልግሎት ዘርፍ ቢሰማሩም፤ አንድ ወንጌል ሰብከዋል፤ አንድ ጌታም አክብረዋል። እነዚህን ትይዩ ምንባቦች በግላችሁ ልትመለከቷቸው ትችላላችሁ።

ኤፌሶን	1ኛ ጴጥሮስ
1:3	1:3
3:5÷10	1:12
3:6÷21	4:11
3:8	1:8
4:2	3:9
4:7÷ 11	4:10
4:13÷15	2:2

የእግዚአብሔር ቃል ፍጹምና ስሕተት የሌለበት ነው። መንፈስ ቅዱስ እንዲጻፍ ያደረገው ሁሉ እውነት ነው። የሚቃረንም ነገር የለውም። 1ኛ ጴጥሮስን ስታጠኑ በመጽሐፍ ቅዱሳችሁ የተጠቀሱትን ቁጥሮች

በማጣቀስ በዚህ ርእስ ሌሎች ምንባቦች ምን እንደሚሉ ልታዩ ትችላላችሁ።

1ኛ ጴጥሮስና ወንጌላት

ጴጥሮስ የክርስቶስን ቃል ጠቅሶ በዚያ ወቅት ስለተፈጸሙት ጉዳዮች በወንጌላት ከተጻፉት እንዲያዛምድ ትጠብቁ ይሆናል። ቀጥለው የተዘረዘሩት ለጥናታችሁ የሚጠቅሙ ናቸው።

1ኛ ጴጥሮስ

ወንጌላት

1:16	ማቴዎስ 5:48
1:17	ማቴዎስ 22:16
1:18	ማርቆስ 10:45
1:22	ዮሐንስ 15:12
2:19	ማቴዎስ 5:39፤ ሉቃስ 6:32
3:9	ማቴዎስ 5:38
3:14	ማቴዎስ 5:10
4:11	ማቴዎስ 5:16
4:13	ማቴዎስ 5:10
4:18	ማቴዎስ 24:22
5:3	ማቴዎስ 20:25
5:5	ዮሐንስ 13:1
5:7	ማቴዎስ 6:25
5:8	ሉቃስ 22:31

የክብር መንገድ

(1ኛ ጴጥሮስ 1:2-12)

በአንድ ነፋሻማ የክረምት ቀን እኔና ባለቤቴ በእንግሊዝ አገር ከዊንድሰር ግንብ አቅራቢያ ስቶክ ፖጅስ መንደር ውስጥ በሚገኝ በዓለም ታዋቂ ወደሆነ የመቃብር ስፍራ ለጉብኝት ሄድን። በዚህ ስፍራ ቶማስ ግሬይ በትምህርት ቤት ወይም በሌላ አጋጣሚ ያነበብነውን ታዋቂውን «በገጠር ቤተ ክርስቲያን የመቃብር ሥፍራ የሚገኘውን የ'ነዘን መግለጫ» ጽፎአል።

በጥንታዊ መቃብሮች መሃል በጸጥታ ቆመን ሳለን የዚህ ግጥም አካል የሆነው ክፍል ታወሰን፡

የመልእክተኛው ጉራ የኃይሉ ማሸብረቅ

የሀብት ቋጠሮ የውበት መደምደሚያ

የማይቀረውን ሰዓት ስትጠብቁ

የክብር መንገዶች ወደ መቃብር ይመራሉ።

የሰው ክብር ዘላቂ አይደለም። የእግዚአብሔር ክብር ግን ዘላለማዊ ነው። ይህንንም ክብሩን ለእኛ ሊያካፍለን ፈቅዷል። በመልእክቱ የመጀመሪያ ክፍል፡ ጴጥሮስ ስለ እግዚአብሔር ክብር የተገነዘባቸውን አራት ድንቅ እውነታዎች አካፍሎናል።

1. ክርስቲያኖች የተወለዱት ለክብር ነው (1:2-4)

በክርስቶስ ኢየሱስ ሞትና ትንሣኤ አማኞች የእግዚአብሔር ክብር ላለበት ሕያው ተስፋ «ዳግመኛ ተወልደዋል»። ነገር ግን «የእግዚአብሔር ክብር» ስንል ምን ማለታችን ይሆን?

የእግዚአብሔር ክብር ማለት የእግዚአብሔር ማንነቱና ድርጊቱ በአንድ ላይ ተጣምረው ነው። «ክብር» ከቅድስናው፣ ከጥበቡና ከምሕረቱ የተለያየ የእግዚአብሔር ባሕርይ አይደለም። የእግዚአብሔር ማንነቱና ድርጊቱ በአጠቃላይ ክብሩ ነው። በጥበብና በኃይል ክቡር ስለሆነ፣ የሚያስበውና የሚያከናውነው ሁሉ የክብሩ ምልክት ነው። ክብሩን በፍጥረት ገልጧል (መዝ. 19)። ከእስራኤል ሕዝብ ጋር በነበረው ግንኙነትና የጠፉ ኃጢአተኞችን ለማዳን ባለው ልዩ ዕቅድ ተገልጧል።

በመጀመሪያ ስንወለድ የተወለድነው ለክብር አልነበረም (ከኢሳይያስ 40:6 ጠቅሶ ጴጥሮስ በ1ኛ ጴጥ. 1:24 እንደ ጻፈው) «ሥጋ ሁሉ እንደ ሣር ክብሩም ሁሉ እንደ ሣር አበባ ነው።» ሰው የቱንም ያህል ታላቅ ክብር ቢኖረው፥ ቀስ በቀስ እየደበዘዘ ይጠፋል። የእግዚአብሔር ክብር ግን ዘላለማዊ ነው። ለእግዚአብሔር ክብር የተሠሩ የሰው ሥራዎች እስከ ወዲያኛው ይዘልቃሉ፤ ይሸለማሉም (1ኛ ዮሐንስ 2:17)። ነገር ግን የስግብግብ ኃጢአተኞች ሥራዎች ሁሉ አንድ ቀን ደግሞ ሳይታወሱ ይጠፋሉ። ኢንሳይክሎፒድያ የምናዘጋጀው ዛሬ ስለተረሱት ቀደም ሲል ግን ዝነኞች ስለነበሩ ሰዎች ለመማር ነው። ጴጥሮስ ስለ ክብር እውነታዎችን በተሻለ ሁኔታ እንድንገነዘብ የሚረዱንን ሁለት መግለጫዎች ሰጥቶናል።

ሀ. የክርስቲያን ልደት (1:2-3)

ይህ ተአምር የሚጀምረው በእግዚአብሔር ነው። የተመረጠው በእግዚአብሔር ነው (ኤፌ. 1:3-4)። ይህም የተፈጸመው ጥልቅ በሆነው በዘላለም ምክሩ ሲሆን፥ በእግዚአብሔር ቃል እስካልተነገረን ድረስ አናውቀውም ነበር። በስፍራው ስላልነበርን፥ ይህ ምርጫ የተካሄደው እኛ በሠራነው ሥራ ላይ ተመሥርቶ ወይም እኛ ወደፊት የምንሆነውና የምንፈጽመውን ሥራ እግዚአብሔር አመዛዝኖት የተደረገ አይደለም። የእግዚአብሔር ምርጫ የተመሠረተው ሙሉ በሙሉ በጸጋውና በፍቅሩ ላይ ነው። ለመግለጽ ቢያዳግተንም በዚህ መደሰት ይገባናል (ሮሜ 11:33-36)።

«የቅድመ-እውቀት» አመለካከት እግዚአብሔር እኛ እንደምናምን አውቆ መረጠን የሚለውን አሳብ አይደግፍም። እንዲህ ቢሆንም ኖሮ፥ «ክርስቶስን ለመከተል ያስወሰነን ማን ነው?» የሚለውን ጥያቄ በማስነሣት ደኅንነታችንን ከእግዚአብሔር እጅ ያወጣዋል። በመጽሐፍ ቅዱስ «ቅድመ-እውቀት» የሚለው ቃል ትርጉም «ፍቅርን በአንድ ሰው ወይም በብዙዎች ላይ ማኖር» ሲሆን ይህም በአሞጽ 3:2 ተጠቅሷል። «እኔ ከምድር ወገን ሁሉ እናንተን ብቻችሁን አውቄአችኋለሁ»። እግዚአብሔር የመምረጥ ፍቅሩን በእስራኤል ሕዝብ ላይ አደረገ። «ማወቅ» የሚለውን ቃል የተጠቀሙ ጥቅሶች የሚከተሉት ናቸው -1ኛ ቆሮንቶስ 8:3፤ ዮሐንስ 10:14፤ 27፤ ማቴዎስ 7:23 ና መዝሙር 1:6።

ሆኖም የደኅንነት ዕቅድ ከአብ የምርጫ ፍቅር የሚበልጥ ነገር አለው። ኃጢአተኛውን ስለ ኃጢአቱ በመውቀስ በክርስቶስ ወዳለ እምነት የሚያመጣውን የመንፈስ ቅዱስንም ሥራ ያካትታል። ይህንን የበለጠ የሚያብራራልን 2ኛ ተሰሎንቄ 2:13-14 ነው። ከዚህ

በተጨማሪ የእግዚአብሔር ልጅ በመስቀል ላይ ስለ ኃጢአታችን ባይሞት ኖሮ፤ ደኅንነት የተባለ ነገር አይኖርም ነበር። እኛም በአብ ተመርጠናል፤ በልጁ ተገዝተናል። በመንፈሱም ተለይተናል። እውነተኛ ደኅንነትን ለማግኘት የሦስቱም ተሳትፎ ወሳኝ ነው።

እግዚአብሔር አብን በተመለከተ የምድር መሠረቶች ከመጣላቸው በፊት በክርስቶስ በተመረጥሁበት ጊዜ ድኛለሁ። የእግዚአብሔር ልጅ በመስቀል ላይ በሞተልኝ ጊዜ ድኛለሁ። በመንፈሱ ደግሞ ወንጌልን ሰምቼ ክርስቶስን በተቀበልኩበት ግንቦት ወር 1945 (እ. ኤ. አ.) አንድ ምሽት ድኛለሁ። ሁሉም በአንድነት እንዲሁም እያንዳንዱ ግላዊ መለኮት ወደ ደኅንነት አምጥቶኛል። እነዚህን አገልግሎቶች ለመለያየት ብንሞክር መለኮታዊ ሉዓላዊነትንና የሰውን ኃላፊነት እንከዳለን፤ ይህም ወደ ስሕተት ይመራናል።

ጴጥሮስ እግዚአብሔር ኃጢአተኞችን ለማዳን ባለው ዕቅድ ውስጥ ያለውን የሰዎች ድርሻ አልካደም። በ1ኛ ጴጥሮስ 1:23 እንዳብራራው ወንጌል ለእነዚህ ሰዎች ተሰበክ፤ እነርሱም ሰምተው አመኑ (1:12ን ይመልከቱ)። ጴጥሮስ በበዓለ ኅምሳ ቀን ያደረገው ሁሉንም «እግዚአብሔር ያደርገዋል» ብለን መተው እንደሌለብንና የጠፉ ኃጢአተኞችንም ወደ ክርስቶስ እንዲመጡ ማቻኮል እንደሌለብን ምሳሌ ይሰጠናል (የሐዋ. ሥራ 2:37-40)። ፍጻሜውን ማለትም ደኅንነታችንን የወሰነ ጌታ ወደዚህ ፍጻሜ የምንደርስበትን፤ የእግዚአብሔርን የጸጋ ወንጌል የምንሰማበትን መንገድ ያዘጋጃል።

ለ. የክርስቲያን ተስፋ (1:3-4)

ይህ ተስፋ ሕያው ተስፋ ነው። ምክንያቱም የተመሠረተው ሕያው በሆነው በእግዚአብሔር ቃልና (1:23) ሕያው ሆኖ ከሙታን መካከል በተነሣው በእግዚአብሔር ልጅ አማካይነት ነው። «ሕያው ተስፋ» ሕያው በመሆኑ፤ ለእኛም ሕይወትን ይሰጠናል፤ ሕይወት ስላለው ደግሞ ጊዜ እያለፈ ሲሄድ እያደገና እየተዋበ ይሄዳል። ጊዜ ብዙ ተስፋዎችን ያጨማል። ቀስ በቀስ ይዝሉና ይሞታሉ። ነገር ግን የጊዜ ርዝመት የክርስቲያንን ተስፋ ባለ ብዙ ክብር ያደርገዋል።

ጴጥሮስ ይህንን ተስፋ ርስት በማለት ጠርቶታል (1:4)። እንደ ንጉሥ ልጅነታችን የእርሱን ርስት በክብር እንጋራለን (ሮሜ 8:17-18፤ ኤፌ. 1:9-12)። በክርስቶስ የመጨረሻ ኑዛዚና ኪዳን ስለተካተትን ከእርሱ ጋር ክብር እንጋራለን (ዮሐንስ 17:22-24)። ርስቱን በተመለከተ የተሰጠውን ማብራሪያ በደንብ አስተውሎ፤ ከማንኛውም ምድራዊ ርስት የተለየ ነው። አንደኛ፡- የማይጠፋ ነው ማለትም ማንም ሊያጠፋው አይችልም። የማይጠፋ በመሆኑ በምንም ዓይነት

መልኩ ሊረከስ ወይም ሊበክል አይችልም። ዘላለማዊ ስለሆነ፤ መቼም ቢሆን አያረጅም፤ አይበላሽም፤ ስለዚህም አያላዝንንም።

በቁጥር 5 እና 9 ይህ ርስት «ደኅንነት» ተብሏል። አማኝ በክርስቶስ በማመን ድኗል (ኤፌ. 2:8-9)። ነገር ግን የደኅንነታችን ፍጻሜ የአዳኙን መመለስ ይጠብቃል። ያኔ አዲስ አካል ለብሰን ወደ አዲስ አካባቢ ወደ ሰማያዊቱ ከተማ እንገባለን። ቁጥር 7 ላይ ጴጥሮስ ይህንን ተስፋ «የኢየሱስ ክርስቶስ መገለጥ» ሲለው፤ ጳውሎስ ደግሞ «የተባረከው ተስፋችን» ብሎታል (ቲቶ 2:13)።

ለክብር የተወለድን መሆናችንን ማወቅ የቱን ያህል አስደላች ነገር ነው! ዳግም በተወለድን ጊዜ የሚያልፈውን የሰውን ክብር፤ በማያልፈው የእግዚአብሔር ክብር ለውጠናል።

2. ክርስቲያኖች ለክብር ተጠብቀዋል (1:5)

ክብር፤ ለእኛ «የተጠበቀልን» ብቻ ሳይሆን እኛም ለክብር ተጠብቀናል። ለአገልግሎት ስንዝ አንዳንድ ጊዜ ወደ ማረፊያ ሆቴል ስሄድ የያዝኩት ማረፊያ ተይዞ እንደሆነ ለማረጋገጥ እጠይቃለሁ። ወደ መንግሥተ ሰማያት ስንሄድ ግን እንዲህ ያለ ችግር አይገጥመንም። ምክንያቱም የዘላለም መኖሪያችንና ርስታችን ዋስትና ያለውና ለእኛ የተጠበቀ ነው።

«ሳይሆንልን ቢቀርስ?» ብሎ ፈሪ አማኝ ይጠይቅ ይሆናል። አማኞች ሁሉ «በእግዚአብሔር ኃይል የተጠበቁ» ስለሆኑ እንገባለን። «መጠበቅ» የሚለው ቃል የጦር ሠራዊት ቋንቋ ሲሆን «ታጥሮ በጋሻ መከለልን» ያመለክታል። የግሡንም ጊዜ አመልካች ስናየው ያለማቋረጥ ሁልጊዜ በእግዚአብሔር እየተጠበቅን እንዳለን የሚያመለክት ሲሆን ይህም ያለምንም ስጋት መንግሥተ ሰማይ በሰላም እንደምንደርስ ዋስትና ይሰጠናል። ጳውሎስ ሲያመልጥ በደማስቆ የነበሩት ወታደሮች ዙሪያውን ይጠብቁ እንደነበር ለመግለጽ ይህንን ቃል ተጠቅሞበታል (2ኛ ቆሮ. 11:32)። በተጨማሪም ይሁዳ 24-25 ንና ሮሜ 8:28-39ን ይመልከቱ።

አማኞች የተጠበቁት በራሳቸው ኃይል ሳይሆን፤ በእግዚአብሔር ኃይል ነው። በክርስቶስ ላይ ያለን እምነት ከእርሱ ጋር ኅብረት እንዲኖረን ስላደረገን ኃይሉ ይጠብቀናል፤ ይመራናልም። እኛ የተጠበቅነው በራሳችን ብርታት ሳይሆን፤ በእርሱ ታማኝነት ነው። እስከ መቼ ነው የሚጠብቀን? ኢየሱስ ክርስቶስ ተመልሶ የታላቅ ማዳኑን ሙሉ መገለጥ እስክናይ ድረስ። ይህ እውነት በቁጥር «9» ላይ ተደግሟል።

«ለክብር መጠበቃችንን» ማወቅ የሚያበረታታ ነገር ነው። በሮሜ 8:30 መሠረት፤ አሁንም ክብረናል። የምንጠብቀው የዚህን ክብር በይፋ መገለጥ ነው (ሮሜ 8:18-23)። አንድ አማኝ ቢጠፋ የእግዚአብሔርን ክብር ያስዘርፋል ማለት ነው። እግዚአብሔር ክብሩን እንደ ዋስትና አድርጎ የሰጠን፤ መንግሥተ ሰማይ እንደምንገባ እርግጠኛ ስለሆነ ነው (ዮሐ. 17:24፤ ኤፌ. 1:13-14)።

ዛሬ የመንግሥተ ሰማይ ዋስትና እኛን ይረዳናል። ዶክተር ጄምስ ኤም. ግሬይ በመዝሙሩ እንደገለጸው «መንገዱ ወደ ቤት እስከመራን ድረስ፤ ስለ ጉዞው የሚያስብ ማን ነው?» የዛሬ መከራ ትርጉም የነገ ክብር ከሆነ፤ መከራ ለእኛ በረከታችን ይሆናል ማለት ነው። ያልዳኑት «ክብራቸውን» አሁን ያገኙ ሊሆን፤ ፍጻሜው ከእግዚአብሔር ክብር ተለይቶ ለዘላለም መሠቃየት ነው (2ኛ ተሰ. 1:3-10)። በዚህ ብርሃን 2ኛ ቆሮ. 4:7-18 ትኩረት ሰጥታችሁ በማንበብ ተደሰቱ!

3. ክርስቲያኖች ለክብር የተዘጋጁ ናቸው (1:6-7)።

ማስታወስ ያለብን እግዚአብሔር በዚህ ዓለም እያለን ያቀደውና የሚያደርገው ሁሉ በመንግሥተ ሰማይ እግዚአብሔር ለእኛ ስላለው ነገር ሊያዘጋጀን ነው። በዚያ ስላለው ሕይወትና አገልግሎት እያዘጋጀን ነው። በላይ ያዘጋጀልንን ማንም የሚያውቅ የለም። ሆኖም ግን የምናውቀው ነገር ቢኖር የዛሬው ሕይወታችን እግዚአብሔር ወደፊት ላዘጋጀልን በዘላለማዊ ሕይወት ውስጥ ለምንሰጠው አገልግሎት እኛን የሚያሠለጥንበት ነው። ይህም በሕይወታችን መከራ የመኖሩን ምሥጢር ገላጭ ነው። እነርሱ በክርስትና የተመክሮ ትምህርት ቤት ውስጥ የትምህርት መርጃ መሣሪያዎችና መጻሕፍት ናቸው።

ክርስቲያኖች በማያምኑት መካከል ሲኖሩ የሚያጋጥሟቸውን ጠቅላላ ችግሮችን በሚመለከት ጴጥሮስ መከራ ወይም ስደት ከሚለው ቃል ይልቅ ፈተና የሚለውን ቃል መጠቀም መርጧል። ስለ ፈተናም በርካታ ሐቆችን አስፍሯል።

ሀ. ፈተናዎች ጉድለታችንን ያሟሉልናል። በፈተና ውስጥ ማለፍ ለእኛ አስፈላጊ የሚሆንበትን ልዩ ልዩ ጊዜያት እግዚአብሔር ያውቃቸዋል። አንዳንድ ጊዜ ለእግዚአብሔር ፈቃድ አንታዘዝም ስንል በፈተና ውስጥ አልፈን ተቀጥተን እንስተካከላለን [መዝ. (119):67] ። ሌላ ጊዜ ደግሞ ፈተና በመንፈሳዊ ሕይወታችን እንድናድግ ያዘጋጀናል። እግዚአብሔርን እንዳንበድልም ይረዳናል (2ኛ ቆሮ. 12:1-9)።

የትኛው ጉድለታችን በመስተካከል ላይ እንዳለ ሁልጊዜ ባናውቀውም እንኳን እግዚአብሔር ለእኛ የሚበጀንን ነገር እንዲያደርግ ልንታመንበት እንችላለን።

ለ. ፈተናዎች የተለያዩ ናቸው። ጴጥሮስ ክርስቲያኖችን ስለሚያጋጥሙ ፈተናዎች ሲጽፍ <ልዩ ልዩ> የሚል ገላጭ ቃል ተጠቅሟል። ይህንኑ ቃል በምዕራፍ 4:10 ላይ የእግዚአብሔርን ጸጋ ለመግለጽ የተጠቀመበት ሲሆን የጥሬ ቃሉ ቀጥተኛ ትርጉም <ባለብዙ ቀለም> ማለት ነው። ሰማያዊ ሰኞ ወይም ግራጫ ማክሰኞ በተለያዩ ችግሮች የቀለሙ ቀኖች ሊኖሩን ቢችሉም፤ እያንዳንዱን ቀን ማለፍ የምንችልበት የተለያየ የእግዚአብሔር ጸጋ አለን። ይሁን እንጂ አንዱን ዓይነት ፈተና በድል ስላለፍነው ሁሉንም ዓይነት ፈተና ወዲያውኑ እናሸንፋለን ብለን ማሰብ የለብንም። ይህ የሆነበት ምክንያት ፈተናዎች ልዩ ልዩ ስለሆኑ ነው። እግዚአብሔር ፈተናን የሚሰጠን ከአቅማችንና ከፍላጎታችን ጋር አመጣጥኖ ነው።

ሐ. ፈተናዎች ቀላል አይደሉም። ጴጥሮስ ፈተናን በግድየለሽነት እንድንመለከት አላሳሰበንም። ምክንያቱም መከራን በዚህ መልክ ማየት አሳሳች ነገር ነው። ፈተና ትካዜ የሚያመጣ፤ የሚያስቆዝም፤ የሚያሠቃይ ነው። «ትካዜ» የሚለው ቃል ጌታ ኢየሱስ በጌቴሴማኒ የተሰማውን የሥቃይ ስሜት ለመግለጽ ተጠቅሷል (ማቴ. 26:37)። በሌላ ስፍራ ደግሞ ቅዱሳን የሚወዷቸው ሰዎች ከእነርሱ በምት ሲለዩ የሚሰማቸውን ኀዘን ወይም ትካዜ ለመግለጽ ይህ ቃል ተጠቅሷል (1ኛ ተሰ. 4:13)። ፈተናዎች ኀዘን የሞላባቸው መሆናቸውን መካድ የባለውን አስከፊ እንዲሆኑ ማድረግ ነው። ስለዚህ ክርስቲያኖች በሕይወት ውስጥ አስቸጋሪ ገጠመኞች የመኖራቸውን እውነታ መቀበል አለባቸው እንጂ መከራን በድፍረት የሚጋፈጥ ብርቱ መንፈሳዊ መስለው በመታየት ማስመስል የለባቸውም።

መ. ፈተናዎች በእግዚአብሔር ቁጥጥር ሥር ናቸው። ፈተና ለጊዜው እንጂ ለዘላለም የሚቆይ አይደለም። እግዚአብሔር ልጆቹ በእቶን እሳት ውስጥ እንዲያልፉ ሲፈቅድ በዓይኑ ሰዓቱን በእጁ ደግሞ የትኩሳቱን ልክ እየተቆጣጠረ ነው። የምናምጽ ከሆነ፤ የፈተናውን ሰዓት ያስረዝመዋል፤ እሺ ብለን የምንገላለት ከሆነ ግን፤ ለተጨማሪ አንድ ደቂቃም ቢሆን ሥቃያችን እንዲረዝም አይፈቅድም። እግዚአብሔር በፈተና ውስጥ እንድናልፍ የሚፈልግበት ቁም ነገር ሊያስተምረን የሚፈልገውን ነገር እንድንማርና በመጨረሻም ክብርን ለእርሱ ብቻ እንድናመጣ ነው።

ጴጥሮስ ይህንን የመፈተን እውነት ከወርቅ አንጥረኛ ሥራ ጋር ያመሳስለዋል። ማንም አንጥረኛ ንጹሕ ወርቅ እንዲበላሽ አያደርግም። አንጥረኛው ቆሻሻው ከወርቁ እስከሚወገድ ድረስ በወርቅ ማንጠሪያው እሳት ውስጥ ያስቀምጠዋል። በእሳት ከነጠረው ንጹሕ ወርቅ የተዋበና ዋጋ ያለው ጌጥ ያዘጋጃል። የምሥራቅ ወርቅ አንጥረኞች የወርቁ ብረት ፊታቸውን እስከሚያሳይ ድረስ ከእሳት ውስጥ እንደሚያግሉት ይነገራል። የእኛም ጌታ፥ የኢየሱስ ክርስቶስን ውበትና ክብር እስከምናንጸባርቅ ድረስ በመከራ እሳት ውስጥ እንድንቆይ ያደርገናል።

ማስታወስ ያለብን ጠቃሚ ነገር ቢኖር፥ የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ክብር ለቤተ ክርስቲያን እስከሚመለስላት ድረስ ገና ሙሉ በሙሉ አለመገለጡን ነው። ዛሬ የሚያጋጥሙን ፈታኝ ልምምዶች ለነገ ክብር ያዘጋጁናል። ዛሬ በሚያጋጥሙን የሕይወት ፈተናዎች ውስጥ ታማኞች ብንሆን፥ ኢየሱስ ክርስቶስን ፊት ለፊት በምናይበት ቀን ምስጋናንና ክብርን ይዘንለት እንቀርባለን (ሮሜ 8:17-18)። ጴጥሮስ ደስታን ከመከራ ጋር አያይዞ ያቀረበበት ምክንያትም ይኸው ነው። በዙሪያችን የከበበንን ፈተና እያየን መደሰት ባንችልም እንኳን፥ ከፊታችን ያለውንና የሚጠብቀንን ክብር ተመልክተን መደሰት እንችላለን። በቁጥር 6 ላይ «በዚህም» የሚለው ቃል የሚያመለክተው በቁጥር 5 ላይ «መዳን» (በመጨረሻው ዘመን ይገለጥ ዘንድ በተዘጋጀ መዳን) የሚለውን ነው።

አንጥረኛ ወርቁ ንጹሕ ወይም ሐሰተኛ መሆኑን ለመለየት እንደሚፈትን ሁሉ፥ በሕይወታችን የሚመጡት ፈተናዎች የእምነታችንን ትክክለኛነት የሚፈትሹ ናቸው። መፈተን ያልቻለን እምነት ለመታመን አይቻልም። ክርስቲያኖች እንደሆኑ የሚናገሩ ሰዎች እውነተኛ ያልሆነው እምነታቸው የሚገለጠው ሕይወታቸው ሲፈተን ነው። በጭንጫ ላይ የወደቀው ዘር ፈጥኖ በቀለ ግን ሥር ስላልነበረው ፀሐይ ሲወጣ ደረቀ (ማቴ. 13:1-9፥ 18:23)። በምሳሌው ፀሐይ የሚወክለው መከራ ወይም ስደትን ነው። እምነቱን በመከራ የጣለው ደግሞ ከጅምሩም እምነት እንዳልነበረው ያረጋግጣል።

ኢዮብ በእግዚአብሔር ፈቃድ በተለያዩ ፈተናዎች ውስጥ በሚያልፍበት ጊዜ ሕይወትን ስለሚያጠራው እሳት መረዳት ነበረው። <የምሄድበትን መንገድ ያውቃል፤ ከፈተነኝም በኋላ እንደ ወርቅ እወጣለሁ> (ኢዮብ 23:10)። እንደተናገረውም ሆነለት።

እኛም ለክብር እንደተወለድን፥ ለክብር እንደተጠበቅን፥ ለክብር እንደምንዘጋጅ ማወቁ የሚያበረታታ ነው።

ነገር ግን ጴጥሮስ ለአንባቢዎቹ ያካፈለው አራተኛው ግኝት ከሁሉም ይልቅ አስደሳች ሊሆን ይችላል።

4. ክርስቲያኖች አሁን እግዚአብሔር ባዘጋጀላቸው ክብር መደሰት ይችላሉ (1:8-12)።

የክርስቲያኖች የሕይወት ፍልስፍና <ላም አለኝ በሰማይ> አይደለም። አሁን ባለንበት ምድር በእምነታችን ውስጥ መከራን ወደ ክብር የሚለውጥ ኃይል አለ። ጴጥሮስ በመከራ ውስጥ ሆነንም የምንከብርበትን አራት መንገዶች አስቀምጧል።

ሀ. ኢየሱስ ክርስቶስን መውደድ (1:8)። ለጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ያለን ፍቅር የተመሠረተው በአካላዊ እይታ ላይ አይደለም። እስከአሁንም አላየነውም። ነገር ግን ፍቅራችን የተመሠረተው ከእርሱ ጋር ባለን መንፈሳዊ ግንኙነትና የእግዚአብሔር ቃል ስለ እርሱ ባስተማረን እውነት ላይ ነው። መንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔርን ፍቅር በልባችን ያፈስሰዋል (ሮሜ 5:5)። እኛ ደግሞ ያንኑ ፍቅር ለእርሱ መልሰን እንሰጣለን። በምትፈተኑበትና በምትጎዱበት ጊዜ፣ በእውነተኛ ፍቅርና በአምልኮ ወዲያውኑ ልባችሁን ወደ ክርስቶስ አንሡ። ለምን? ምክንያቱም ይህን ማድረግ ምሬትን ከውስጥ አውጥቶ የፈውስ መድኃኒት ይተካል።

ስይጣን የሕይወትን ፈተና ተጠቅሞ ሕይወታችንን ሊያጎሳቁል ይፈልጋል። እግዚአብሔር ግን የሕይወትን ፈተና ከሕይወታችን መልካም ነገርን ለማውጣት ይጠቀምበታል። ከኢየሱስ ክርስቶስ ይልቅ ራሳችንን የምንወድ ከሆነ፣ ክብሩን አንለማመድም። እሳቱ የሚያቃጥለን እንጂ የሚያጠራን አይሆንም።

ለ. በኢየሱስ ክርስቶስ ታመን (1:8)። በእምነት እንጂ በማየት መኖር የለብንም። አንድ ወይዘሮ በክረምት የሚካሄደውን የመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት ሲከታተሉ ሳሉ ወድቀው እግራቸው ተሰበረ። በኋላ ሊጎበኛቸው ወደ እርሳቸው ለሄደው መጋቢ እንዲህ ሲሉ ተናገሩ «እግዚአብሔር ወደ ስብሰባው እንደመራኝ አውቃለሁ፤ ለምን እግሬ እንደተሰበረ ግን አልገባኝም። ከዚህ ምን ዓይነት በጎ ነገር ሊገኝ እንደሚችል ማየት ያስቸግረኛል።» መጋቢውም «ሮሜ 8:28 ሁሉ ነገር ለበጎ እንዲደርግ እናያለን ሳይሆን እናውቃለን ነው ያለው» በማለት ጥበብ በተሞላበት መንገድ መለሰላቸው።

እምነት ማለት ሁሉን ነገር ለእግዚአብሔር አሳልፎ መስጠትና በምንም ዓይነት ሁኔታ ውስጥ ቢሆን ለቃሉ መታዘዝ ነው። እምነትና

ፍቅር በአንድነት ተስፋን ያጠናክራታል። እምነትና ፍቅር ካገኘህ ስለ ወደፊቱ ሁኔታ በመተማመን ትኖራለህ።

በመከራና በፈተና ጊዜ፤ እንዴት በእምነት ማደግ እንችላለን? የእግዚአብሔርን ቃል ስንመገብ በእምነት እናድጋለን (ሮሜ 10:17)። ከጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ጋር በቃሉ በኩል የሚኖረን ኅብረት እምነታችንን ማጠናከር ብቻ ሳይሆን፤ ለእርሱ የጠለቀ ፍቅር እንዲኖረንም ያደርጋል። እግዚአብሔር በሚፈትነን ጊዜና ሰይጣን በፈተና ሊጥለን በሚፈልግበት ጊዜ ለእግዚአብሔር ቃል ብዙ ጊዜያችንን መስጠት መሠረታዊ የሆነ የክርስትና ሕይወት መመሪያ ነው።

ሐ. በኢየሱስ ክርስቶስ ተደሰቱ (1:8)። በሁኔታዎች ላትደሰቱ ትችላላችሁ፤ ግን ልባችሁን እና አሳባችሁን በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ በማድረግ በመከራዎቻችሁ መደሰት ትችላላችሁ። በመከራ ውስጥ የሚኖረን እያንዳንዱ ልምምድ ስለ አዳኞችን አዲስና አስደናቂ የሆኑ ነገሮችን እንድንማር ይረዳናል። አብርሃም ልጁን ለመሥዋዕት ባቀረበበት ተራራ ላይ ስለ እግዚአብሔር አዲስ እውነት አገኘ (ዘፍ. 22)። ሲድራቅ፤ ሚሳቅና አብድናጎም ሦስቱ የአይሁድ ወገኖች በእቶን እሳት ውስጥ ሲገቡ የእግዚአብሔርን ቅርብነት ተገነዘቡ (ዳን. 3)። ጳውሎስ በሥጋው መውጊያ ሲሠቃይ የእግዚአብሔርን ጸጋ ብቃት ተማረ (2ኛ ቆሮ. 12)።

አስተውሉ እግዚአብሔር የሚሰጠን ደስታ <የማይነገርና በክብር የተሞላ ነው>። ይህ ደስታ አስደናቂና ጥልቅ ከመሆኑ የተነሣ ለመግለጽ እንኳን አንችልም። ቃላቶች ያጥሩናል። ጴጥሮስ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ሙሴንና ኤልያስን ባነጋገረበት ተራራ ላይ የተለወጠውን የጌታን ክብር አየ።

መ. ከጌታ ከኢየሱስ ክርስቶስ መቀበል (1:9) <ማመን. . . መቀበል. . . > እግዚአብሔር የሚያስፈልገንን ነገር የሚያሟላበት መንገድ ነው። ጌታን የምንወደው፤ የምናምነው እና በእርሱ ደስ የሚለን ከሆነ፤ ፈተናን ወደ ድል በመለወጥ የሚያስፈልገንን ሁሉ ከእርሱ ልንቀበል እንችላለን። ቁጥር 9 <በእርሱ አምናችሁ የእምነታችሁን ፍጻሜ እርሱም የነፍሳችሁን መዳን እየተቀበላችሁ> ይላል። ይህ ማለት የወደፊቱን ክብር ዛሬ በዚህ ምድር እንለማመደዋለን ማለት ነው። ቻርለስ ስፐርጂን <ታናሽ እምነት ነፍስህን ወደ መንግሥተ ሰማይ ታደርስዋለች፤ ታላቅ እምነት ደግሞ መንግሥተ ሰማይን ወደ አንተ ያመጣዋል> በማለት ይናገር ነበር። በመከራ ጊዜ የእግዚአብሔርን መንግሥት መናፈቅ በቂ አይደለም።

ይህንን ማንም ሊያደርገው ይችላል። ጴጥሮስ አንባቢዎቹ ፍቅርን፥ እምነትንና ደስታን እንዲለማመዱ ያሳስባል። ምክንያቱም ይህን በማድረግ በመንግሥተ ሰማይ ያለውን ክብር አሁን በዚህ ምድር በመከራ ውስጥ መለማመድ እንዲችሉ ነው።

አስደናቂው ነገር ይህ «ደኅንነት» ማለትም «የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ መመለስ» እግዚአብሔር ከዘላለም ጀምሮ ለእኛ ያቀደው ነገር ነው። የብሉይ ኪዳን ነቢያት ስለዚህ ነገር ጽፈዋል፤ እግዚአብሔር የገለጸላቸውንም ነገር በጥንቃቄ አጥንተውታል። የመሢሔ መከራና የሚከተለውን ክብር አይተዋል። ይሁን እንጂ በሁለቱ መካከል ያለውን ግንኙነት ሙሉ በሙሉ አልተገነዘቡም። እንደ እውነቱ ከሆነ በአንዳንድ ትንቢቶች የመሢሔ መከራና ክብር በአንድ አንቀጽ ወይም ቁጥር ውስጥ በአንድ ላይ ተገልጸዋል።

ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ ምድር ሲመጣ፥ የአይሁድ መምህራን የእስራኤል ጠላቶችን ድል ነሥቶ ለዳዊት የተገባለትን የክብር መንግሥት የሚመሠርት ነፃ አውጭ መሢሕ ይጠብቁ ነበር። ሌላው ቀርቶ ደቀ መዛሙርቱ እንኳን በመስቀል የመሞቱ አስፈላጊነት ግልጽ አልሆነላቸውም ነበር (ማቴ. 16:13-28)። ከትንሣኤውም በኋላ ገና ስለ አይሁድ መንግሥት ይጠይቁ ነበር (የሐዋ. ሥራ 1:1-8)። ደቀ መዛሙርቱ የእግዚአብሔር ዕቅድ ግልጽ ካልሆነላቸው የብሉይ ኪዳን ነቢያት ምሕረት ሊደረግላቸው ይችላል።

እግዚአብሔር፥ ነቢያት መጭውን ትውልድ እንደሚያገለግሉ ነግሯቸዋል። በመሢሔ መከራና በክብር ምጽአቱ መካከል፥ «የቤተ ክርስቲያን ዘመን» አለ። ስለ ቤተ ክርስቲያን ያለው እውነት በብሉይ ኪዳን ዘመን «ምሥጢር» ነበር (ኤፌ. 3:1-13)። የብሉይ ኪዳን አማኞች በእምነት አሻግረው ሁለት የተራራ ቁንጮዎችን ተመለከቱ። አንደኛው ተራራ መሢሔ የሚሠቃይበትና የሚሞትበት ሊሆን (ኢሳ. 53)፥ ሌላው ደግሞ በክብር የሚመለስበት የደብረ ዘይት ተራራ ነው (ዘካ. 14:4)። ነቢያት በመካከል ያለውን ሸለቆ የቤተ ክርስቲያንን ዘመን ማየት አልቻሉም።

መላእክትም ቢሆኑ እግዚአብሔር በቤተ ክርስቲያን ውስጥ እና በእርሷ በኩል ምን እንደሚሠራ ለማወቅ ይጓጓሉ። እግዚአብሔር በቤተ ክርስቲያን በኩል እንዴት መላእክትን እንዳስተማረ በ1ኛ ቆሮንቶስ 4:9 እና በኤፌሶን 3:10 ላይ ማየት ይቻላል።

የብሉይ ኪዳን ነቢያት የመዳንን እውነት በትጋት ቢፈልጉም፥ የተረዱት በጥቂቱ ነበር። የእግዚአብሔርን ቃል በሙላት የተቀበልን እኛ ደግሞ ስለ ደኅንነት ለማወቅ እንዴት አብዝተን መትጋት

አይገባንም! ነቢያትን ያስተማረ፥ በእነርሱ በኩል ቃሉን ያስተላለፈ ያ መንፈስ ቅዱስ፥ በቃሉ ውስጥ ያለውን እውነት ያስተምረናል (ዮሐ. 16:12-15)።

ይህንን እውነት በብሉይም ሆነ በአዲስ ኪዳን ልናገኘው እንችላለን። በማንኛውም የብሉይ ኪዳን መጻሕፍት ውስጥ ስለ ኢየሱስ ክርስቶስ ተጠቅሶ እናገኛለን (ሉቃስ 24:25-27)። ስለ ክርስቶስ በብሉይ ኪዳን የሕግ፥ የቅኔ፥ የመዝሙርና የነቢያት መጻሕፍት ላይ ማግኘቱ ምን ያህል ያስደስታል። በፈተና ጊዜ ከብሉይና ከአዲስ ኪዳን መጻሕፍት ማበረታቻና ለትምህርት የሚሆነንን ነገር ማግኘት እንችላለን።

እርግጥ ነው ለክርስቲያን ሁሉም መንገድ የክብር ነው! በክርስቶስ ባመንን ጊዜ ለክብር ተወለድን። ለሚመጣው ክብር ደግሞ ተጠብቀናል። ጌታን ስንታዘዝና በመከራ ውስጥ ስናልፍ ለክብር በመዘጋጀት ላይ ነን። ጌታችንን ስንወደው፤ ስንታመንበት፤ በእርሱ ደስ ስንሰኝ ከብሩን አሁን በዚህ ምድር እንለማመዳለን።

ክብር የሞላበት ሊነገር የማይችል ደስታ!

በቆሻሻው ዓለም ውስጥ

በንጽሕና መኖር

(1ኛ ጴጥሮስ 1:13-21)

በዚህ ምዕራፍ የመጀመሪያ ክፍል ላይ፥ ጴጥሮስ አጽንኦት የሰጠው በተስፋ ስለመኖር ነበር። አሁን ደግሞ ትኩረቱ በቅድስና ስለመኖር ነው። ሁለቱም አብረው ይሄዳሉ። «በእርሱም ይህን ተስፋ የሚያደርግ ሁሉ እርሱ ንጹሕ እንደ ሆነ ራሱን ያነጻል» (1ኛ ዮሐ. 3:3)።

ቅዱስ የሚለው ቃል የተተረጎመበት ሥርወ ቃሉ፥ «የተለየ» ማለት ነው። ቅዱስ ሰው ማለት ከሰው የማይገጥም ወይም የማይስማማ ሰው ማለት አይደለም። ቅዱስ ሰው ማለት ግን ከሌላው የተለየ ብቃት ያለው ሰው ማለት ነው። «አኗኗሩ» የሚለው ከቀድሞ ሕይወቱ ብቻ ሳይሆን በዙሪያው ካሉ ከማያምኑት ሰዎች «የአኗኗር ዘይቤ» ጭምር ነው። የአማኞች የተቀደሰ ሕይወት የሚጠፋትን ሰዎች ያስደንቃቸዋል (1ኛ ጴጥሮስ 4:4)። ለሌሎች አማኞች ግን በቅድስና መኖር የሚያስደንቅ አይደለም።

ይሁን እንጂ በዚህ ዓለም በቅድስና መመላለስ ቀላል ነገር አይደለም። ከእግዚአብሔር ጋር የሚቃረነው እና መጽሐፍ ቅዱስ «ዓለም» ብሎ የሚጠራው በዙሪያችን የሚገኘው የአኗኗር ዘይቤ ዓለማዊ ኑሮ እንድንኖር ጫና ያደርግብናል። በኃጢአት በተበከለ ዓለም ውስጥ አማኞች የተለየና የተቀደሰ የኑሮ ዘይቤ እንዲኖራቸው የሚያበረታቱ አምስት መንፈሳዊ እውነቶችን ጴጥሮስ ለመልእክቱ አንባቢዎች አቅርቧል።

1. የእግዚአብሔር ክብር (1:3)

«የኢየሱስ ክርስቶስ መገለጥ» የሚለው ሐረግ «ሕያው ተስፋ» እና «የኢየሱስ ክርስቶስ መታየት» የሚገለጽበት ሌላው መንገድ ነው። የአማኞች ተግባርና ውሳኔ የሚመራው በወደፊት ተስፋቸው ላይ ነው። እጮኞቻችን ያላቸውን የወደፊት ዕቅድ የሚያወጡት ከሚፈጽሙት የጋብቻ ጊዜያቸው አንጻር እንደሆነ ሁሉ፥ ክርስቲያኖችም የሚገለጠውን ኢየሱስ ክርስቶስን በማሰብ ዛሬን ይኖራሉ።

«የልቡናችሁን ወገብ ታጥቃችሁ» ማለት «አሳባችሁን አጠቃሉ! በሥርዓት የሚመራ አእምሮ ይኑራችሁ!» ማለት ነው። መኅናጸፊያ

የለበሰ ሰው ደኅና አድርጎ መሮጥ እንዲችል ወገቡ ላይ ይታጠቃል። አሳባችሁን በክርስቶስ ዳግም ምጽአት ላይ ስታደርጉ፤ እንደ ፈቃዱ ስትኖሩ፤ አሳባችሁን ከሚይዙና የመንፈሳዊ ሕይወት እድገታችሁን ከሚገቱ ዓለማዊ ነገሮች ሁሉ ታመልጣላችሁ። አይሁዶች በግብጽ ባደረጉት የፋሲካ በዓል ፈጥነው መብላትና ለጉዞም መዘጋጀት ነበረባቸው (ዘፀ. 12:11)። ጴጥሮስም አሳቡን የወሰደው ከዚህ ክፍል ላይሆን አይቀርም። ምክንያቱም በቁጥር 19 ላይ ክርስቶስን በበግ ምሳሌ ጠቅሶታል።

አመለካከት ፍጻሜን ይወስናል። የውስጥ ዝንባሌ ደግሞ ድርጊትን ይወስናል። የእግዚአብሔርን ክብር የሚፈልጉ ክርስቲያኖች የጌታን መመለስ በተስፋ ከማይጠባበቁት ክርስቲያኖች ይልቅ በመታዘዝ እንዲኖሩ የሚያነቃቃ ምክንያት አላቸው። ይህም በአብርሃምና በሎጥ ሕይወት ውስጥ ተነጻጽሯል (ዘፍጥ. 12-13፤ ዕብ. 11:8-16)። አብርሃም የእምነት ዓይኑን ያሳረፈው በሰማያዊዋ ከተማ ላይ ስለነበር፤ ለምድራዊው ርስት አይጓጓም ነበር። የዚህን ዓለም ደስታ በግብጽ የቀመሰው ሎጥ ግን ቀስ በቀስ ወደ ሰዶም ወርዶ አብርሃም በረከትን ወደ ቤቱ ሲያመጣ ሎጥ ግን ፍርድን አመጣ። አመለካከት ፍጻሜን ይወስናል።

በሥርዓት የሚመራ አእምሮ ብቻ ሳይሆን፤ የተረጋጋ አእምሮም ሊኖረን ይገባል። የተረጋጋ አእምሮ ማለት «ነገሮችን የሚያመዛዝን፤ ራሱን የሚገዛ፤ ሰላም የሰፈነበት፤ ጭምት፤ የማይናወጥ» ማለት ነው። እንደ አጋጣሚ ሆኖ አንዳንድ ሰዎች በትንቢት ጥናት ስለተወሰዱ፤ መንፈሳዊ ሚዛናቸውን አጥተዋል። የኢየሱስ ክርስቶስ ዳግም ምጽአት እንደ ባለ አእምሮ እንድናስብ ያበረታታናል (1ኛ ጴጥሮስ 4:7)። ሰይጣን የሚውጠውን ፈልጎ እንደሚያገላ አንበሳ መዞሩ በንቃት እንደ ባለ አእምሮ ለመኖር ሌላው ምክንያት ነው (5:8)። የትንቢትን ቃል በማጥናታቸው ያለ ሥርዓት የሚኖሩና መንፈሳዊ ሕይወታቸው ስለሚንኮታኮት የመጽሐፍ ቅዱስን ትንቢት እንዳልተረዱት ማረጋገጫው ይኸው ነው።

ከፊታችን መልካም ነገር እንዳለ የሚያምን ልብ ሊኖረን ይገባል። «እስከ መጨረሻው ተስፋ አድርግ» ማለት፤ «ሙሉ በሙሉ ተስፋ አድርግ፤ ተስፋ የሞላበት አመለካከት ይኑርህ» ማለት ነው። አንድ ቀን ጓደኛዬ «ከጨለማው የተነሣ ወደ ውጭ መመልከት ካልቻልክ፤ ወደ ላይ ተመልከት።» የሚል ማስታወሻ ላክልኝ። በእውነት መልካም ምክር ነው! ከዋክብት የሚወጡት ሲጨልም ነውና።

የዚህ መንፈሳዊ አመለካከት ውጤቱ አማኞች የእግዚአብሔርን ጸጋ በሕይወታቸው እንዲለማመዱ ማድረጉ ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ በሚገለጥበት ጊዜ ብቻ ሳይሆን፤ ዛሬም መመለሱን ስንጠባበቅ ጸጋን እንቀበላለን። በጸጋ ድነናል። በእያንዳንዱ ደቂቃ በዚህ ጸጋ ላይ እንደገፋለን (1:10)። የኢየሱስ ክርስቶስን መመለስ መጠባበቁ በመከራ ቀን እምነታችንን እና ተስፋችንን ያጠነክረዋል። ይህም የእግዚአብሔር ጸጋ እንዲበዛልን ያደርጋል። በጸጋ እና በኢየሱስ ክርስቶስ ዳግም ምጽአት መካከል ያለውን ግንኙነት የሚያሳየን ሌላ ክፍል ቲቶ 2:10-13 ነው።

2. የእግዚአብሔር ቅድስና (1:14-15)

በዚህ ክፍል ያለው የመፍትሔ አሳብ ግልጽና ሥነ አመክንዮአዊ ነው። ልጆች የወላጆቻቸውን ባሕርይ ይወርሳሉ። እኛም የቅዱስ እግዚአብሔር ልጆች ስለሆንን፤ በቅድስና መኖር ይገባናል የሚል ነው። እኛ የመለኮታዊው ባሕርይ «ተካፋዮች» በመሆናችን (2ኛ ጴጥሮስ 1:4)፤ ይህንን ማንነታችንን በተቀደሰ አኗኗራችን ማሳየት ይገባናል።

ጴጥሮስ የመልእክቱን አንባቢዎች በክርስቶስ ከማመናቸው በፊት ምን እንደነበሩ ያስታውሳቸዋል። የዐመጸ ልጆች ነበሩ (ኤፌ. 2:1-3)። አሁን ግን ታዛዥ ልጆች ሊሆኑ ይገባ ነበር። እውነተኛ ደኅንነት መታዘዝን ያስከትላል (ሮሜ 1:5፤ 1ኛ ጴጥ. 1:2)። ከዚህ በፊት ዓለምን የሚኮርጁ ነበሩ። ራሳቸውም ለዚህ ዓለም ደስታና ኑሮ የተመቻቹ ነበሩ። በሮሜ 12:2 ላይ «ይህን ዓለም መምሰል» ይላል። ያልዳኑት «ነጻና የተለዩ» ሰዎች መሆን እንደሚፈልጉ ይነግሩናል፤ ነገር ግን አንዱ ሌላውን ሲከተልና ሲኮርጅ ይታያል።

ያልዳኑ ሰዎች መንፈሳዊ እውቀት ይጎድላቸዋል። አለማወቃቸው ደግሞ ለሥጋዊና ለዓለማዊ ኑሮ ዳርጎአቸዋል (የሐዋ. ሥራ 17:30 እና ኤፌ. 4:17 ይመልከቱ)። የተወለድነው ከወደቀው ባሕርይ ጋር ስለነበር፤ በኃጢአት መኖር ለእኛ ተፈጥሮአዊ ነበር። ፍላጎታችንንና ድርጊታችንን የሚወስነው ተፈጥሮአዊ ማንነታችን ነው። ውሻና ድመት አንድ ዓይነት ባሕርይ አያሳዩም። ይህ የሆነበት ምክንያት የተለያየ ተፈጥሮ ስላላቸው ነው።

የእግዚአብሔር ጸጋ ባይኖር፤ እስከ ዛሬ ድረስ እኛም በዚያ በኃጢአተኛ ተፈጥሮአችን ውስጥ እንኖር ነበር! አንድ ቀን ኢየሱስ ጴጥሮስንና ዓደኞቹን «በኋላዬ ኑና ሰዎችን አጥማጆች እንድትሆኑ አደርጋችኋለሁ» አላቸው (ማርቆስ 1:17)። ለጥሪውም በእምነት ምላሽ በመስጠታቸው ሕይወታቸው ፍጹም ተለወጠ።

ኢጥሮስም ብዙ ጊዜ በመልእክቱ «ተጠራን» የሚለውን ቃል የተጠቀመበት ምክንያት ይህ ሳይሆን እንደማይቀር ይገልጽልናል። ምክንያቱም ለመቀደስ ተጠርተናል (1:15)። ከድቅድቅ ጨለማ ወደሚደነቅ ብርሃንም ተጠርተናል (2:9)። መከራን እንድንቀበልና የክርስቶስን ፈለግ እንድንከተል ተጠርተናል (2:21)። በስደት መካከል «በረከትን እንድንወርስ» ተጠርተናል (3:9)። ከሁሉም የሚበልጠው ደግሞ ወደ «ዘላለም ክብሩ» ተጠርተናል (5:10)። እኛ ደኅንነትን ስጠን ብለን ከመጠየቃችን በፊት፤ እግዚአብሔር ጠራን። ደኅንነታችን ሙሉ በሙሉ ከእግዚአብሔር ጸጋ የተነሣ ነው።

እግዚአብሔር ኃጢአተኞችን ቅዱሳን የማድረግ የጸጋ ምርጫው ምንጊዜም፤ ኃላፊነትን የሚጠይቅ ነው። በክርስቶስ የመረጠን «ቅዱስና ያለነቀፋ እንድንሆን ነው» (ኤፌ. 1:4)። እግዚአብሔር ለእርሱ መርጦናል። ስለዚህ እርሱ ቅዱስ እንደሆነ፤ ቅዱስ መሆን አለብን። ኢጥሮስ ይህንን የጠቀሰው ከብሉይ ኪዳን ሕግ ነው (ዘሌ. 11:44-45፤ 19:2፤ 20:7፤ 26)።

ቅድስና የእግዚአብሔር ዋነኛ ባሕርይ ነው። «እግዚአብሔር ብርሃን ነው ጨለማም በእርሱ ዘንድ ከቶ የለም» (1ኛ ዮሐ. 1:5)። በባሕርያችን የምናሳየው ቅድስና ከእርሱ የተገኘ መሆን አለበት። በመሠረቱ «መቀደስ» ማለት «ለእግዚአብሔር ደስታና መጠቀሚያነት መለየት» ማለት ነው። ለዚህ ደግሞ ርኩስ ከሆነው ነገር ተለይቶ ራስን ለእግዚአብሔር ሙሉ በሙሉ መስጠትን ይጠይቃል (2ኛ ቆሮ. 6:14-7:1)። በባሕርያችንና በንግግራችን በመቀደስ የእግዚአብሔርን ቅድስና በሁሉ ነገር ማሳየት ይኖርብናል።

ራሱን ለጌታ ለሰጠ አማኝ ይህን ለ«ዓለም» ይህን ደግሞ ለ«ቅድስናዬ» ላድርገው የሚለው ነገር አይኖረውም። ለእግዚአብሔር ክብር ስንኖር ሁሉም የሕይወታችን ክፍል ይቀደሳል። ሌላው ቀርቶ እንደ መብላትና መጠጣት ያሉ የዕለት ተዕለት ተግባራት ጭምር ለእግዚአብሔር ክብር ሊደረጉ ይገባል (1ኛ ቆሮ. 10:31)። ለእግዚአብሔር ክብር የማይደረግ ነገር ሁሉ፤ የእግዚአብሔር ፈቃድ አለመሆኑን ማረጋገጥ እንችላለን።

3. የእግዚአብሔር ቃል (1:16)

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ሰይጣንን ለመቃወም የእግዚአብሔርን ቃል ተጠቅሟል (ማቴ. 4:1-11)። እኛም እንደዚሁ በእግዚአብሔር ቃል ሰይጣንን እንቃወማለን (ኤፌ. 6:17)። «በቃሉ ተጽፎአል!» የሚለው ለአንድ አማኝ ትልቅ ሥልጣን የያዘ መልእክት ነው። የእግዚአብሔር ቃል በጦር ሜዳ የሚመዘዝ ሰይፍ ብቻ ሳይሆን፤ በጨለማው ዓለም

ውስጥ የሚመራን ብርሃናችን ነው [2ኛ ጴጥሮስ 1:19፤ መዝ. (119):105]። የእግዚአብሔር ቃል የሚያበረታታ ምግብ (ማቴ. 4:4፤ 1ኛ ጴጥ. 2:2)፤ የሚያነጻጽ ውኃ ነው (ኤፌ. 5:25-27)።

የእግዚአብሔር ቃል በተሰጠ አማኝ ሕይወት ውስጥ፤ የመቀደስን ሥራ ይሠራል (ዮሐ. 17:17)። በእግዚአብሔር ቃል የሚደሰቱ፤ የሚያሳስሉት እና ሊታዘዙት የሚሹ ሁሉ፤ ምሪትንና በረከትን ከእግዚአብሔር ይቀበላሉ (መዝ. 1:1-3)። ቃሉ፤ የእግዚአብሔርን አሳብ ስለሚገልጥ ልንማረው ይገባል፤ የእግዚአብሔር ልብ ስለሆነ እንደደው፤ የፈቃዱ መግለጫ ስለሆነ እንኑረው። አሳባችን፤ ፈቃዳችን፤ ልባችን፤ በአጠቃላይ ሁለንተናችን በእግዚአብሔር ቃል ቁጥጥር ሥር ሊሆን ይገባል።

ጴጥሮስ ዘሌዋውያን መጽሐፍ «እኔ ቅዱስ እንደሆንኩ ቅዱሳን ሁኑ» (11:44) የሚለውን ቃል ጠቅሶታል። የብሉይ ኪዳን ሕግ በአዲስ ኪዳን ክርስቲያኖች ሥልጣን ያለው ሊኖሩት የሚገባ ቃል ነውን? ብለን ልንጠይቅ እንችላለን። መዘንጋት የሌለብን ነገር ቢኖር፤ የጥንት ክርስቲያኖች የአዲስ ኪዳን መጻሕፍት አልነበራቸውም። እግዚአብሔር ሕይወታቸውን ለመምራትና ለመመገብ የሚጠቀምበት የብሉይ ኪዳን መጻሕፍትን ነበር። የአዲስ ኪዳን አማኞች ለእስራኤል የተሰጡትን ሥርዓታዊ ሕጎች መጠበቅ አያስፈልጋቸውም። ይሁን እንጂ በሕጉ መንፈሳዊና ሥነ ምግባራዊ መመሪያዎች ተገልጸው እናያለን። ከአሥርቱ ትእዛዛት ዘጠኙ በመልእክቱ ውስጥ ተደግመዋል። ስለዚህ ልንታዘዛቸው ይገባናል። (ሰንበትን የማክበር ትእዛዝ ግን በተለይ የተሰጠው ለእስራኤል ስለሆነ፤ እኛ ልንጠብቀው አያስፈልገንም። ሮሜ 14:1-9ን ይመልከቱ)። የብሉይ ኪዳን መጻሕፍትን ስናነብና ስናጠና ስለ እግዚአብሔር ባሕርይና ሥራ ብዙ እንማራለን፤ እንዲሁም በተምሳሌቶችና በትምህርቶች የተገለጹትን እውነቶች እናያለን።

በኃጢአት በጎደፈ ዓለም ውስጥ በንጽሕና ለመኖር የመጀመሪያው እርምጃ «መጽሐፍ ቅዱስ ምን ይላል?» ብሎ መጠየቅ ነው። በእግዚአብሔር ቃል ጠቃሚ ምክሮችን፤ መመሪያዎችንና ተስፋዎችን እናገኛለን። በእውነት ፈቃዱን ለማድረግ ብንወድ፤ እርሱ እውነትን ያሳያል (ዮሐ. 7:17)። እግዚአብሔር የሚሠራበት መንገድ ከዘመን ወደ ዘመን ሊቀያየር ይችላል፤ ባሕርይው ግን አይቀየርም። መንፈሳዊ መመሪያዎቹም አይቀያየሩም። የምናጠናው መጽሐፍ ቅዱስን ለማወቅ ብቻ አይደለም። መጽሐፍ ቅዱሳችንን የምናጠናው እግዚአብሔርን በተሻለ መልኩ ለማወቅ ነው። ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች እግዚአብሔርን ከማወቅ ይልቅ ስለ መጽሐፍ ቅዱስ የሚሰጡትን

ገለጻዎችና ዝርዝር ሁኔታዎች በማወቅ ይደሰታሉ። እግዚአብሔርን ግን ለማወቅ አይጥሩም። ቃሉን ማወቅ መልካም ነው። የቃሉን ጌታ የበለጠ ለማወቅ ይጠቅመናል።

4. የእግዚአብሔር ፍርድ (1:7)።

የእግዚአብሔር ልጆች እንደ መሆናችን መጠን፣ ስለ ኃጢአትና ስለ ተቀደሰ አኗኗር ጠንቃቃ መሆን አለብን። የሰማዩ አባታችን ቅዱስ እና (ዮሐ. 17:11)፣ ጻድቅ ነው (17:25)። እግዚአብሔር በኃጢአት አያመቻምችም። መሐሪና ይቅር ባይ ቢሆንም፣ ልጆቹ ኃጢአት እንዲያደርጉ የማይፈቅድ ባሕርይ ያለው፣ በፍቅር የሚቀጣ አምላክ ነው። ልጁን በመስቀል ላይ እንዲሞት ያደረገው ኃጢአት ነው። እግዚአብሔርን «አባት» ብለን የምንጠራው ከሆነ፣ በሕይወታችን ባሕርዩን ማንጸባረቅ አለብን።

ጴጥሮስ የጻፈው ስለ ምን ዓይነት ፍርድ ነው? የአማኞች ሥራ የሚፈረድበት ፍርድ ነው። ከደኅንነት ጋር የሚያገናኘው ነገር የለም። ደኅንነት መልካም ሥራ ለመሥራት የሚያስችል መሆን አለበት (ቲቶ 1:16፤ 2:7፤ 12)። በክርስቶስ ባመንን ጊዜ እግዚአብሔር ኃጢአታችንን ይቅር ብሎ በልጁ በኩል ጽድቃችንን አውጇል (ሮሜ 5:1-10፤ 8:1-4፤ ቆላ. 2:13)። ኃጢአታችን በመስቀል ላይ ተፈርዶበታል (1ኛ ጴጥሮስ 2:24)፤ ስለዚህ ዳግም አይታሰብብንም (ዕብ. 10:10-18)።

ጌታችን ዳግም በሚመለስበት ጊዜ፣ «የክርስቶስ ፍርድ ወንበር ፊት» የሚባል የፍርድ ቀን አለ (ሮሜ 14:10-12፤ 2ኛ ቆሮ. 5:9-10)። እያንዳንዳችን ለሠራነው ሥራ መልስ እንሰጥበታለን፤ ተገቢ ሽልማታችንንም እንቀበላለን። ይህ እግዚአብሔር በልጆቹ መካከል የሚያደርገው «የቤተሰብ ፍርድ» ነው። በግሪክ ፍርድ ማለት «መልካም ነገርን ለማግኘት የሚደረግ ውሳኔ» ማለት ነው። እግዚአብሔር ልባችንን ይመረምራል። እርሱን ለማገልገል የፈለግንበትን ምክንያት ይመረምራል። ነገር ግን የእግዚአብሔር ዓላማ በሕይወታችን እና በአገልግሎታችን መክበር መሆኑን ያረጋግጥልናል። «... በዚያን ጊዜም ለእያንዳንዱ ምስጋናው ከእግዚአብሔር ዘንድ ይሆናል» (1ኛ ቆሮ. 4:5)። እንዴት የሚያበረታታ ነገር ነው!

በመንፈሳዊ ሕይወታችን እያደግን በሄድን ቁጥር፣ እግዚአብሔር ብዙ ጸጋዎችን ይሰጠናል። ያለ መታዘዝና ኃጢአት የመሥራት ነጻነት ግን ፈጽሞ አይሰጠንም። ልጆቹ ያለ ሥርዓት እንዲኖሩ አያደርግም። እግዚአብሔር «በፍርድ የማያደላ፣ መማለጃም የማይቀበል ነውና» (ዘዳ. 10:17)። «እግዚአብሔር ለሰው ፊት አያደላምና» (ሮሜ 2:11)።

ሰውን ከሰው አበላልጦ ከብር አይሰጥም። የዓመታት ታዛዥነት የአንድ ሰዓት አለመታዘዝን አይገዛም። ከልጆቹ አንዱ ባይታዘዝ፤ እግዚአብሔር ይቀጣዋል (ዕብ. 12:1-13)፤ ለሚታዘዘውና በፍቅር ለሚያገለግለው ልጁ ግን ሽልማቱን ያዘጋጅለታል።

ጴጥሮስ፤ አንባቢዎቹ በምድር ላይ «እንግዶች» ብቻ መሆናቸውን ያሳስባቸዋል። ሕይወት አጭር በመሆኗ ባለመታዘዝና በኃጢአት ኑሮ የሚባከን ጊዜ የለም (1ኛ ጴጥሮስ 4:1-6)። ሎጥ ቅድስናውንና ምስክርነቱን ያጣው የእንግድነት ሕይወቱን አቁሞ የሰዶም ቋሚ ነዋሪ በሆነበት ጊዜ ነው። በሕይወቱ የኖረለት ነገር ሁሉ ጭስ ሆኖ ወደ ሰማይ በነነ! በዚህ ምድር ላይ «እንግዶችና መጻተኞች» መሆናችሁን ዘወትር አስታውሱ (1:1፤ 2:11)። አባት ልጆቹን በፍቅር እንደሚቀጣና ወደ ፊት ሥራቸውን እንደሚፈርድ በማወቅ ንጹሕ ፍርሃትን በውስጣችን ማሳደግ አለብን። ፍርሃታችን ባሪያ በጌታው ፊት እንደሚንቀጠቀጠው ዓይነት ፍርሃት ሳይሆን፤ ልጅ በአባቱ ፊት የሚያሳየው የፍቅር ፍርሃት ነው። ይህ ፍርሃት ፍርድን በመፍራት አይደለም (1ኛ ዮሐ. 4:18)፤ ነገር ግን እግዚአብሔርን የማሳዘንና በፍቅሩ ላይ በማመጸችን የሚከሰት ፍርሃት ነው። ይህ ፍርሃት «የእግዚአብሔር ፍርሃት» ነው (2ኛ ቆሮ. 7:1)፤ ለእግዚአብሔር እንደ አባት እውነተኛ አክብሮት መስጠት ነው።

በዚህ ዘመን ስለ እግዚአብሔር የምንናገርበት ሁኔታም ሆነ ከእግዚአብሔር ጋር በምንነጋገርበት ጊዜ፤ በግዴለሽነት እንደሆነ ይሰማኛል። ከብዙ ዓመታት በፊት ቢ. ኤፍ. ዌስት ኮት «ሰዎች በየዓመቱ በመንፈሳዊ ነገር ላይ የሚናገሩት የድፍረት ቃል ያስፈራኛል» ብሏል። ይህ የእግዚአብሔር ሰው ዛሬ ስለ እግዚአብሔር የሚባለውን በሰማ! አንዲት ተዋናይ እግዚአብሔርን «ፎቅ ላይ ያለው ሰው» ብላ ጠርታዋለች። የቤዝቦል ተጫዋች ደግሞ እግዚአብሔርን «በሰማይ ላይ ያለው ትልቁ ያንኪ» በማለት ጠርቶታል። የብሉይ ኪዳን አይሁድ እግዚአብሔርን ከመፍራቱ የተነሣ ቅዱስ ስሙን በአፉ እንኳን አይጠራም ነበር። ዛሬ ግን እኛ ስለ እግዚአብሔር አክብሮት በጎደለውና በግዴለሽነት እንናገራለን። አንዳንዴ በጉባኤ ስንጸልይ፤ ልመናችንን ለእግዚአብሔር እያቀረብን ይሁን፤ ወይም ለእግዚአብሔር ያለንን ቅርበት ለማሳየት እንደሆነ ምን ማድረግ እንደፈለግን ለማወቅ አድማጮቻችን ይቸገራሉ።

5. የእግዚአብሔር ፍቅር (1:18-21)።

በተቀደሰ ሕይወት ለመኖር በከፍተኛ ሁኔታ የሚቀሰቅሰን የእግዚአብሔር ፍቅር ነው። ጴጥሮስ አንባቢዎቹን ስለ ደኅንነታቸው

ያስታውሳቸዋል። ይህን ማስታወስ ለሁላችንም ዘወትር ያስፈልገናል። ጌታችን የጌታ ራት ሥርዓትን የሰጠው የእርሱ ሕዝቦች ስለ ኃጢአታቸው እንደሞተላቸው እንዲያስታውሱ ነው። ጴጥሮስ እነርሱ ማን እንደነበሩ ያስታውሳቸዋል።

በመጀመሪያ ነፃ መውጣት የሚያስፈልጋቸው ባሮች ነበሩ። «ተዋጃችሁ» የሚለው የሥነ መለኮት ቃል በ1ኛው ክፍለ ዘመን በሮማ ግዛት ለሚኖሩ ሰዎች የተለየ ትርጉም አለው። በግዛቱ ወደ 50 ሚሊዮን የሚሆኑ ባሮች ነበሩ! ብዙ ባሮች ክርስቲያን ሆነው በአጥቢያ ስብሰባ ላይ ይካፈላሉ። አንድ ባሪያ በቂ ገንዘብ መክፈል ከቻለ ወይም ጌታው ለሌላ ሰው ከሸጠውና ያ ሰው ዋጋውን ከክፈለለት ነፃ መውጣት ይችላል። በዚያ ዘመን መቤገዦት የከበረ ነገር ነው።

የኃጢአት ባሪያ መሆንን ፈጽሞ መርሳት የለብንም (ቲቶ 3:3)። ሙሴ እስራኤላውያንን በግብፅ ባሪያ የነበሩበትን ዘመን እንዳያስታውሱ ይለምናቸዋል (ዘዳግ. 5:15፤ 16:12፤ 24:18፤ 22)። በምድረ በዳ ያለቀው ትውልድ በግብፅ ያሳለፉትን የባርነት ቀንበር ዘንግተው ዘወትር ወደ ኋላ መመለስ ይፈልጉ ነበር!

እኛ የነበረን የባርነት ሕይወት ብቻ ሳይሆን፤ የከንቱነት ሕይወትም ነበር። ጴጥሮስ «ከአባቶቻችሁ ከወረሳችሁት ከከንቱ ኑሮአችሁ. . .» (1:18) በማለት የከንቱነትን ዘመን ይገልጻል። ይህንን በተለየ መልኩ በ 4:1-4 ላይ ገልጾታል። እነዚህ ሰዎች፤ ከንቱና ጎዘንተኞች ሆነው ሳሉ፤ ሙሉና ደስተኞች እንደሆኑ ያስቡ ነበር። ያልዳኑ ሰዎች ዛሬ በጭፍን እውነተኛ ደስታቸውን በሌላ ነገር ተከተው ይኖራሉ።

በካናዳ በማገለግልበት ጊዜ፤ በመጀመሪያ የተለወጠች በኋላ ግን በመዋለል ዓለም ውስጥ የገባች ቤት አገኘች። ዓለም ለእርሷ ጊዜያዊ ደስታ የሚሰጣትና ሥጋዊ ፍላጎቷን የሚያሟላላት ነበር። አንድ ቀን ወደ ጭፈራ ቤት ለመሄድ መኪናዋን ስታሸከረክር በአጋጣሚ የክርስቲያን ሬድዮ ጣቢያ ከፈተች። ሰባኪው «አንዳንድ ቤቶች ከመጽሐፍ ቅዱሳችሁ ይልቅ ስለ ጭፈራ ቤቶች ብዙ ታውቃላችሁ!» አለ። እነዚህ ቃላት ከጆሮዋ ጥልቅ አሉ። እግዚአብሔር ለልቧ ተናገራት፤ ወደ ቤቷም ተመለሰች፤ ከዚያን ጊዜ ጀምሮ ሕይወቷ ሙሉ በሙሉ ለእግዚአብሔር የተሰጠ ሆነ። ከእግዚአብሔር ፈቃድ ውጭ የሚኖር ኑሮ ከንቱና ትርጉም አልባ መሆኑንም ተመለከተች።

ጴጥሮስ እነርሱ ማን እንደነበሩ ብቻ ሳይሆን፤ ክርስቶስ ምን እንዳደረገላቸውም አሳስቧቸዋል። እኛን ለመዋጀትና ከኃጢአት ባርነት ለዘላለም ነፃ ለማውጣት የከበረ ደሙን አፈሰሰ። «መዋጀት» ማለት «ዋጋ ከፍሎ ነፃ ማውጣት» ማለት ነው። አንድ ባሪያ በገንዘብ ነፃ

ሊወጣ ይችላል። በኃጢአቱ የጠፋን ሰው ግን በምንም ያህል ገንዘብ ቢሆን ነፃ ማውጣት አይቻልም። ሊዋጀን የሚችለው የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ብቻ ነው።

ጴጥሮስ የኢየሱስ ክርስቶስ የመከራው ምስክር ነው (5:1)። በመሥዋዕትነት መሞቱንም በዚህ መልእክት ውስጥ ደጋግሞ ጠቅሶታል (2:21፤ 3:18፤ 4:1፤ 13፤ 5:1)። ክርስቶስን «በግ» ብሎ ሲጠራው አንባቢዎቹ ለጥንቷ ቤተ ክርስቲያን ጠቃሚ የነበረውን ዛሬም ለእኛ እጅግ ጠቃሚ የሆነውን የብሉይ ኪዳንን ትምህርት እያስታወሳቸው ነበር። ይህ የ«መተካት» አስተምህሮ ነው። ኃጢአት የሌለበት ንጹሕ በኃጢአተኛው ፈንታ ሕይወቱን ይሰጣል።

የመሥዋዕት አስተምህሮ በዘፍጥረት 3 ላይ ይጀምራል። እግዚአብሔር አዳምንና ሔዋንን ለማልበስ እንስሳትን በገደለበት ጊዜ፥ መሥዋዕት ተጀመረ። በይስሐቅ ፈንታ በግ ሞተለት (ዘፍ. 22:13)። የፋሲካ በግ በእያንዳንዱ አይሁድ ቤት ታርዶ ነበር (ዘጸ. 12)። መሲሔ በኢሳይያስ 53 ላይ እንደ ንጹሕ በግ ቀርቧል። ይስሐቅ «በጉ የት አለ?» (ዘፍጥ. 22:7) ብሎ ጠየቀ። መጥምቁ ዮሐንስ ወደ ኢየሱስ አመልክቶ «እነሆ፥ የዓለምን ኃጢአት የሚያስወግድ የእግዚአብሔር በግ » (ዮሐ. 1:29) በማለት መልሶታል። በሰማይ የተዋጁትና መላእክት «በጉ ክብርና ምስጋና በረከትም ሊቀበል ይገባዋል» እያሉ ይዘምራሉ (ራእይ 5:11-14)።

የኢየሱስ ክርስቶስ መሞት በአጋጣሚ የሆነ ነገር ሳይሆን፥ ዓለም ሳይፈጠር በእግዚአብሔር የተወሰነ መሆኑን ጴጥሮስ በሐዋርያት ሥራ ላይ በግልጽ አስቀምጦታል (ዮሐዋ. 2:23)። በሰው ልጆች አመለካከት ጌታ በጭካኔ ተገድሏል። በመለኮት አመለካከት ግን ሕይወቱን ለኃጢአተኞች ሰጥቷል (ዮሐዋ. 10:17-18)። አሁን ግን ከሞት ተነሥቷል! በእርሱ የሚያምን ሁሉ ለዘላለም ይድናል። የክርስቶስን መሥዋዕትነት ስናስብ ለእግዚአብሔር በመታዘዝና በቅድስና ለክብሩ መኖር ይገባናል። አንድ ጊዜ ፍራንሲስ ረድሌይ የተባሉት ወይዘሮ ኢየሱስ ክርስቶስ ተሰቅሎ ከሚታይበት ሥዕል ሥር የሚከተለው ተጽፎበት አየች። «እኔ ለእናንተ ይህን አድርጌአለሁ። እናንተስ ለእኔ ምን አደረጋችሁልኝ?» ይላል። ወይዘሮዋ ወዲያውኑ አንድ ግጥም ጻፈች፤ ግጥሙ ጥሩ ስላልመሰላት ግን መልሳ እሳት ውስጥ ወረወረችው። በአጋጣሚ ወርቀቱ ብዙም በእሳቱ ሳይጎዳ ወጣና በኋላ አባቷ ስላበረታቷት ግጥሙ ታትሞ እንዲወጣ አደረገችው። እነሆ ዛሬ እኛ እንዘምረዋለን።

እኔ ለእናንተ ሕይወቴን ሰጠሁ

የከበረ ደሜን አፈሰስኩላችሁ

እናንተ እንድትድኑ፥ ከሞት እንድትነቁ

ሕይወቴን ለእናንተ ሰጠሁ

እናንተስ ለእኔ ምን ትሰጣላችሁ?

በእውነት ጥሩ ጥያቄ ነው! ለጌታ ትክክለኛ ምላሽ እንደምንሰጠው እርግጠኛ ነኝ።

ተጨማሪ ማሰታወሻ፡- ጴጥሮስ «የሚጠፉ» እና «የከበረ» እንዲሁም «የሚጠፉ» እና «የማይጠፉ» የሚሉትን ቃላቶች ደጋግሞ እንደተጠቀመባቸው አስተውል። 1ኛ ጴጥሮስ 1:4፥ 18፥23፤ 3:4። የከበረ የሚለውን ቃል ደግሞ በ1ኛ ጴጥሮስ 1:19፤ 2:4፥ 6:7፤ 2ኛ ጴጥሮስ 1:1፥4 ተጠቅሞበታል።

የክርስቲያኖች አንድነት

(1ኛ ጴጥሮስ 1:22-2:10)

በሕይወት ውስጥ ካሉ አላዛኝ ገጠመኞች አንዱ፡ የእግዚአብሔር ሰዎችም የማይስማሙባቸው ጊዜዎች መኖራቸው ነው። በተስፋና በቅድስና የሚኖሩ ሰዎች ዘወትር ያለችግር ተስማምተው ሊኖሩ የሚችሉ ይመስላችሁ ይሆናል። ነገር ግን ይህ የማይሆንበትም ጊዜ አለ። በእግዚአብሔር መለኮታዊ እይታ አንድ አካል ብቻ ነው ያለው (ኤፌ. 4:4-6 ይመልከቱ)። እኛ በሰብአዊ ዓይኖችን የምንመለከተው ግን፡ ቤተ ክርስቲያን ተከፋፍላ አንዳንዴም በጦርነት ውስጥ ሆና ነው። በዚህ ዘመን መንፈሳዊ አንድነት በጣም ያስፈልገናል።

ጴጥሮስ በዚህ ክፍል ውስጥ ትኩረት የሰጠው ለመንፈሳዊ አንድነት ነው። ይህንን አላብ አራት ጠንካራ የቤተ ክርስቲያን ተምሳሌቶች በመጠቀም አስቀምጦታል።

1. የአንድ ቤተሰብ ልጆች ነን (1:22-2:3)

የዚህን እውነት ጽንሰ አላብ ስታስተውሉ በእግዚአብሔር ሕዝቦች መካከል አንድነትን ለመገንባትና ለመጠበቅ ትበረታታላችሁ።

ሀ. ሁላችንም ከማይጠፋ ዘር ተወልደናል (1:23-25)። የእግዚአብሔር ቤተሰብ አባል መሆን የሚቻልበት ብቸኛው መንገድ መንፈሳዊ ልደት ነው። ይህም የሚሆነው በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን ነው (ዮሐ. 3:1-16)። በሥጋ ለመወለድ ሁለት ወላጆች እንደሚያስፈልጉ ሁሉ በመንፈስም ለመወለድ ሁለት ወላጆች ያስፈልጋሉ፤ እነርሱም፡- የእግዚአብሔር መንፈስ (3:5-6) እና የእግዚአብሔር ቃል (1:23) ናቸው። አዲስ ልደት አዲስ ተፈጥሮ ይሰጠናል (2ኛ ጴጥ. 1:4)፤ እንዲሁም አዲስ እና ሕያው ተስፋ ይሰጠናል (1ኛ ጴጥ. 1:3)።

በመጀመሪያ የተወለድነው ከሥጋ ነው፤ ሥጋ ደግሞ የሚበሰብስ ነው። ከሥጋ የተወለደ ሁሉ መሞትና መበስበስ ተወስኖበታል። የሰው ልጅ ሥልጣኔ እንዳለ ሊቆይ የማይችለው፤ ጠፊ በሆነው ሰው ሥጋዊ ተፈጥሮ ላይ ስለተመሠረተ ነው። በፀደይ ወራት ፈክቶ እንደሚታይ አበባ የሰው ሥራ ስኬታማ መስሎ የሚታየው ለጊዜው ነው፤ ጥቂት ቆይቶ ግን ሚችና ፈራሽ ነው። በዘፍጥረት 11 ላይ ከተጠቀሰው ከባቢሎን ግንብ በራእይ 17 እና 18 ላይ እስከተጠቀሰችው «ታላቂቷ

ባቢሎን» ድረስ፤ የሰው ልጅ አንድ ለመሆን ያደረገው ሙከራ ሁሉ፤ ሳይሰካለት ቀርቷል።

በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያለውን አንድነት በመጀመሪያው ልደታችን በሥጋ ለመገንባት ብንሞክር አይሳካልንም። በአዲሱ ተፈጥሮአችን ኅብረታችንን ብንገነባ ግን ይከናወንልናል። በእያንዳንዱ አማኝ ውስጥ የሚኖረው አንድ መንፈስ ቅዱስ ነው (ሮሜ 8:9)። የምንጠራውም አንዱን አባት ነው (1ኛ ጴጥ. 1:17)። መለኮታዊ ባሕሪውንም እንካፈላለን። የምናምነው ቃል አንድ ነው። ይህ ቃል ደግሞ የማይበሰብስ ወይም የማይጠፋ ነው። በአንድ ወንጌል አምነን ከአንድ መንፈስ ተወልደናል። ለዘላለም አንድ ካደረገን መንፈስ ጋር ሲወዳደር፤ የሚከፋፍሉን ውጫዊ ነገሮች ግምት የሚሰጣቸው አይደሉም።

ለ. አንድ ዓይነት ፍቅር እናሳያለን (1:22)። ጴጥሮስ ፍቅርን ለመግለጽ የተጠቀመው ሁለት ዓይነት ቃል ነው። አንደኛው «ፍላደልፊያ» የሚል ሲሆን «የወንድማማችን ፍቅር» የሚገልጽ ነው። ሌላው «አጋፔ» የሚል ሲሆን «የእግዚአብሔር ዓይነት መሥዋዕትነት የሚጠይቅ» ፍቅር ነው። ሁለቱም ዓይነት ፍቅር ያስፈልገናል። በጌታ ወንድም እና እኅት በመሆናችን የወንድማማችን ፍቅር መከፋፈል ያስፈልገናል። የእግዚአብሔር በመሆናችን ደግሞ ልዩነታችንን ሊያስወግድ የሚችለውን የእግዚአብሔር ዓይነቱን ፍቅር መካፈል ይኖርብናል። በተፈጥሮ ሁላችንም ራስ ወዳድ ነን። እግዚአብሔር ለእኛ ፍቅርን ለመስጠት ተአምር ሠርቷል። እውነትን በመንፈስ ስለታዘዝን እግዚአብሔር ነፍሳችንን አንጽቶ ፍቅሩን በልባችን አፈሰሰው (ሮሜ 5:5)። ለወንድሞች ያለን ፍቅር በእውነት ከእግዚአብሔር ለመወለዳችን ማስረጃ ነው (1ኛ ዮሐ. 4:7-21)። አሁን «የሚታዘዙ ልጆች ነን» (1ኛ ጴጥ. 1:14)፤ ከእንግዲህ አሮጌ በሆነው ሥጋዊ መሻት መኖር የማንፈልግ ነን።

ለዎች ከልብ ያልሆነ አፍካዊ ተራ ፍቅር ለማሳየት ሲሞክሩ ማየት በጣም ያሳዝናል። «አፋ ከቅቤ ይልቅ ለዘበ፤ በልቡ ግን ሰልፍ ነበር» [መዝ. (55):21]። ለወንድሞቻችን የምናሳየው ፍቅር ከእግዚአብሔር መንፈስ ያገኘነው ሊሆን ይገባል። እንደ ሬድዮ ስንፈልግ የምንከፍተውና የምንዘጋው ሳይሆን፤ ዘወትር በሕይወታችን የሚኖር ኃይል ነው።

ይህ ፍቅር መንፈሳዊ ብቻ ሳይሆን፤ እውነተኛም ነው። የምንወደው በንጹሕ ልብ ነው። ፍላጎታችን መስጠት እንጂ መቀበል አይደለም። በዚህ ዘመን ከሌላው የሚፈልጉትን ለማግኘት ሰውን

የማታለል ዘዴ «ስኬት በሥነ አእምሮ» የሚባል ነገር አለ። ፍቅራችን እውነተኛና ከንጹሕ ልብ የመነጨ ከሆነ፤ ሰዎችን ለራሳችን ትፍር አንጠቀምባቸውም።

ይህ ፍቅር የሚተጋ ፍቅር ነው። ስፖርተኛ ችሎታውን ለማዳበር በትጋት እንደሚለማመድ ሁሉ፤ ፍቅርም በትጋት የምንሠራውና የምንለማመደው ነገር ነው። የክርስቲያን ፍቅር ስሜት አይደለም፤ የፈቃድ ጉዳይ ነው። እግዚአብሔር ለእኛ እንደሚያደርግልን ለሌሎች ስናደርግ፤ ያኔ ፍቅርን እናሳያለን። እግዚአብሔር ይቅር እንደሚለን ሌሎችን ይቅር እንላለን። እግዚአብሔር ለእኛ መልካም እንደሆነ፤ እኛም ለሌሎች መልካም እንሆናለን። ይህ የፈቃድ ጉዳይ እንጂ ስሜት አይደለም። በፍቅር ውጤታማ ለመሆን አዘውትረን ልንለማመደው ይገባል።

ይህንን ስናደርግ ሁለት ግሩም ረዳቶች አሉን፤ እነርሱም፡- የእግዚአብሔር ቃልና የእግዚአብሔር መንፈስ ናቸው። የእግዚአብሔር ልጆች ለመሆን ያመንበትና የታዘዝነው እውነት የሚያሳድገንና ኃይልን የሚያስታጥቀንም ነው። እውነትን መውደድና ወንድምን መጥላት አብረው መሄድ የማይችሉ ነገሮች ናቸው። በሕይወታችን «የመንፈስን ፍሬዎች» እንድናፈራ የሚያደርገን የእግዚአብሔር መንፈስ ሲሆን ከፍሬዎቹም የመጀመሪያው ፍቅር ነው (ገላ. 5:22-23)። በእግዚአብሔር ቃልና (ቆላ. 3:16) በእግዚአብሔር መንፈስ (ኤፌ. 5:18) ስንሞላ፤ የእግዚአብሔርን ፍቅር በየዕለት ተዕለት ኑሮአችን እንገልጻለን።

ሐ. አንድ ዓይነት ምግብ እንመገባለን (2:1-3)። የእግዚአብሔር ቃል ሕይወት አለው፤ ሕይወት ይሰጣል፤ ሕይወትን ይመግባል። አዲስ እንደተወለደ ሕፃን ቃሉን ልንራብ ይገባል! ያልተሸቃቀጠው ንጹሕ የእግዚአብሔር ቃል ብቻ ያሳድገናል። በልጅነቴ እኔ ወተት መጠጣት አልወድም፤ አባቴ ግን በበርደን የወተት ኃብት ልማት ውስጥ ሠራተኛ ነበር። እናቴ እኔ ወተት እንድለምድላት፤ ለወተቱ ልዩ ጣዕም ለመስጠት የተለያዩ ቅመሞችን ትጨምርበት ነበር። አልተሳካላትም። ክርስቲያኖች የእግዚአብሔርን ቃል የመመገብ ፍላጎት ሲያጡና በተለያዩ የአምልኮ ሥርዓቶች ረሃባቸውን ሲያስታግሱ ማየቱ በጣም ያሳዝናል። በእምነት ስናድግ ቃሉ ለሕፃናት ወተት፤ ለበስሎት ደግሞ ጠንካራ ሥጋ መሆኑን እናውቃለን (ዕብ. 5:11-14፤ 1ኛ ቆሮ. 3:1-4)። ቃሉ እንጀራ ነው (ማቴ. 4:4)፤ ማርም ነው [መዝ. (119):103]።

አንዳንድ ጊዜ ልጆች ያልሆነ ነገር ስለሚመገቡ፤ የምግብ ፍላጎታቸው ይጠፋል። ጴጥሮስም አንባቢዎቹን ትክክለኛ ያልሆነ ልብና

ዝንባሌ መንፈሳዊ እድገታቸውንና ቃሉን የመመገብ ፍላጎታቸውን ስለሚገታ «አስወግዱት» ይላቸዋል። «ክፉ»ና «ተንኮለኞች» ሆነን ሳለ፥ በአስመሳይ የሽንገላ ቃላትና ተግባራት ማንነታችንን ለመሸፈን ስንሞክር «ግብዞች» እንሆናለን። ሁልጊዜ ለመጥፎ ድርጊት የሚያነሣው ምቀኝነት ነው፤ ምቀኝነት የሚገለጥበት አንድ መንገድ ደግሞ ሐሜተኝነት ነው። እነዚህ መጥፎ ዝንባሌዎችና ተግባራት በሕይወታችን ካሉ ንጹሕ የሆነውን የእግዚአብሔርን ቃል የመመገብ ፍላጎት እናጣለን። ቃሉን መመገብ ካቆምን ደግሞ እድገታችን ይቆማል፤ ከጌታም የምንቀበለውን ጸጋ እናጣለን። ክርስቲያኖች በቃሉ ሲያድጉ አስታራቂዎችና ቤተ ክርስቲያንን አንድ የሚያደርጉ እንጂ ችግር ፈጣሪዎች አይሆኑም።

2. የአንድ ሕንፃ ድንጋዮች ነን (2:4-8)

አንድ አዳኝ የሆነ ኢየሱስ ክርስቶስ፥ አንድ መንፈሳዊ ሕንፃ ቤተ ክርስቲያን አለች። ኢየሱስ ክርስቶስ ሕንፃውን በአንድነት የሚያጋጥም የማዕዘን ራስ ነው (ኤፌ. 2:20)። እርስ በርሳችን ብንስማማም ባንስማማም፥ እውነተኛ ክርስቲያኖች ሁሉ የሕንፃው ድንጋዮች ነን።

ጴጥሮስ ኢየሱስ ክርስቶስን ሲገልጸው፥ ሞትን አሸንፎ በድል ስለተነሣ ሕያው ድንጋይ ነው፤ በአባቱ የተመረጠና የክብረ ድንጋይ ይለዋል። ጴጥሮስ ኢሳይያስ 28:16ን እና መዝሙር (118):22ን በመጥቀስ ኢየሱስ ክርስቶስ በሰዎች ዘንድ የተናቀ ቢሆንም በእግዚአብሔር ዘንድ ግን ከብሯል። አይሁዶች የሚጠብቁት ዓይነት መሢሕ ስላልሆነላቸው ተሰናክሉበት። ኢየሱስ ክርስቶስ ከአይሁድ መሪዎች ጋር ሲከራከር፥ ይህንን የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል ጠቅሶአል [ማቴ. 21:42 እና መዝ. (118):22ን ይመልከቱ]።

የአይሁዶች መሰነካከል ምክንያቱ ለቃሉ መገዛትን አሻፈረኝ ማለታቸው ነው (1ኛ ጴጥ. 2:8)። ቃሉን አምነውና ታዘው ቢሆን ኖሮ፥ መሢሔን ተቀብለው በዳኑ ነበር (1ኛ ጴጥ. 2:8)። ዛሬም ቢሆን ብዙዎች በክርስቶስና በመስቀሉ ይሰናክላሉ፤ በእርሱ የሚያምኑ ግን አያፍሩም (1ኛ ቆሮ. 1:18)።

ኢየሱስ ስለ ቤተ ክርስቲያን በመጀመሪያ ጊዜ የተናገረው ከሕንፃ ጋር በማወዳደር ነው፤ «ቤተ ክርስቲያኔን እሠራለሁ» (ማቴ. 16:18)። አማኞች በሕንፃው ውስጥ ያሉ ሕያዋን ድንጋዮች ናቸው። አንድ ሰው ወደ ጌታ ሲመጣ ሌላ አንድ ድንጋይ ከጋጠላት ጉድጓድ ውስጥ ተስቦ ወጥቶ በእግዚአብሔር የጸጋ ሲሚንቶ በሕንፃው ውስጥ ገብቶ ይሠራል። ቤተ ክርስቲያን ቁልል መስላ ትታየን ይሆናል፤

እግዚአብሔር ግን አጠቃላይ የተሟላ መዋቅሯንና በማደግ ላይ መሆኗን ነው የሚያየው (ኤፌ. 2:19-22)። የመንፈስ ማደሪያ የሆነችው የእግዚአብሔር ቤተ ክርስቲያን በመሆናችን ምን ያህል ዕድለኞች ነን!

ዲፕሮስ መልእክቱን የጻፈው በተለያዩ አምስት አውራጃዎች ለሚኖሩ አማኞች ቢሆንም ሁሉም የአንድ «መንፈሳዊ ቤት» አባል መሆናቸውን ይነግራቸዋል። የእግዚአብሔር ሕዝብ አንድነት በአጥቢያና በቤት ከሚካሄዱ ስብሰባዎችና የአንድነት ጊዜዎች የሚያልፍና የሚበልጥ ነው። የክርስቶስ በመሆናችን አንዳችን የሌላው ነን። ይህንን ስንል ግን የተለያዩ ቤተ እምነቶችና አስተምህሮቶች አይኖሩም ማለት አይደለም። እያንዳንዱ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ከመንፈስ ቅዱስ መማር ይኖርበታል። ልዩነታችን በክርስቶስ ያገኘነውን መንፈሳዊ ኅብረታችንን እንዲያጠፋው መፍቀድ የለብንም። ላለመስማማት መስማማት የሚያስችል ብስለት ይኑረን።

በሚችጋን ያለ አንድ ሕንፃ ተቋራጭ የሚገነባው ሕንፃ የመጀመሪያ ፎቅ በሰላም ተጠናቀቀ። ሁለተኛውን ፎቅ ሲጀምሩ ግን ከችግር በስተቀር የተረፈው ነገር አልነበረም። ምክንያቱም ከተከማቹት የሕንፃ መሥሪያ ጥሬ ዕቃዎች መካከል ለሕንፃው በትክክል የሚሰማማ በመጥፋቱ ነበር። በኋላ ግን ለዚህ ሁሉ ችግር መንሥኤ የሆነው በሁለት የተለያዩ የሕንፃ ዲዛይኖች እየተሠራ በመቆየቱ መሆኑ ተረጋገጠ። ከዚያም የቀድሞውን አሮጌ ዲዛይን አስወግደው ያማረ ሕንፃ ሠሩ።

ብዙ ጊዜ ክርስቲያኖች የተሳሳተ ቢጋር ሲከተሉ የቤተ ክርስቲያንን እድገት ይገታሉ። ስሎሞን ቤተ መቅደሱን ሲሠራ ሠራተኞቹ ሁሉንም ነገር በቢጋሩ መሠረት ነበር የሠሩት (1ኛ ነገሥ. 6:7)። ሁላችንም እግዚአብሔር በቃሉ ለሕይወታችን የሰጠውን መመሪያ ብንከተል ቤተ ክርስቲያንን በመስማማትና በአንድነት ለእግዚአብሔር ክብር እናንጽ ነበር።

3. የአንድ ቤተ መቅደስ ካሕናት ነን (2:5-9)

እኛ «ቅዱስ ካህናት» እና «የንጉሥ ካህናት» ነን። ይህ ጌታ በሰማይ ሊቀ ካህን ከመሆኑ ጋር አብሮ ይሄዳል። ክርስቶስ ንጉሥም ካህንም ነው (ዕብ. 7)። በብሉይ ኪዳን ዘመን በእስራኤል ውስጥ ካህን ሆኖ ያገለገለ አንድም ንጉሥ አልነበረም። አንድ ጊዜ የክህነት አገልግሎትን ለመፈጸም የሞከረውም ተቀስፎአል (2ኛ ዜና 26:16-21)። የጌታችን ሰማያዊ ዙፋን እርሱን በማገልገልና በፈቃዱ በመኖር የሚያስፈልገንን ሁሉ ጠይቀን የምናገኝበት የጸጋ ዙፋን ነው (ዕብ. 4:14-16)።

በብሉይ ኪዳን ዘመን የእግዚአብሔር ሕዝቦች ካህናት ነበሯቸው። አሁን ግን የእግዚአብሔር ሕዝቦች ራሳቸው ካህናት ናቸው። እያንዳንዱ አማኝ በእግዚአብሔር ፊት የመቅረብ መብት አለው (ዕብ. 10:19-25)። በምድር ላይ ባለ በማንም ሰው በኩል ወደ እግዚአብሔር አንቀርብም፤ መካከለኛ በሆነ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል ካልሆነ በስተቀር (1ኛ ጢሞ. 2:1-8)። እርሱ ሕያው ሆኖ በክብር ስለሚኖር እና ስለ እኛ ስለሚማልድ እኛ እንደ ቅዱስ ካህናት ማገልገል እንችላለን።

ስለዚህ በእግዚአብሔር መቅደስ ካህናት እንዳሉ ሰዎች መኖር ይገባናል። በእውነቱ ካህን ሆኖ ማገልገል ትልቅ ዕድል ነው። በእስራኤል ከሌዊ ወገን የተወለደ ካልሆነ በስተቀር ማንም ሰው በመሠዊያው ላይ ማገልገል፤ ወደ መቅደሱ አደባባይ ወይም ወደ ቅዱሳን መግባት አይችልም ነበር። እያንዳንዱ ካህን እና ሌዋዊ የሚያከናውኑት የተለያዩ ተግባራት ቢኖራቸውም፤ ሁሉም በሊቀ ካህኑ ሥር በአንድነት ሆነው ለእግዚአብሔር ክብር ያገለግሉ ነበር። እኛም እንደ እግዚአብሔር ካህናት በሊቀ ካህናችን ምሪት በአንድነት ማገልገል ይኖርብናል። ለክብሩ የምናደርገው እያንዳንዱ ሥራ ለእግዚአብሔር የምናቀርበው አገልግሎታችን ነው።

ጴጥሮስ «መንፈሳዊ መስዋዕቶች» በማቅረብ የተሰጠንን ዕድል ጠቅሶታል። የብሉይ ኪዳን አማኞች እንዳደረጉት እንስሳትን መስዋዕት አድርገን አናቀርብም። ለእግዚአብሔር የምናቀርባቸው ሌሎች መስዋዕቶች ግን አሉን። ሰውነታችንን ሕያውና ቅዱስ መስዋዕት አድርገን እናቀርባለን (ሮሜ 12:1-2)፤ የምስጋናን መስዋዕት በማቅረብ (ዕብ. 13:15)፤ ለሌሎች በማካፈል (ዕብ. 13:16) መስዋዕትን እናቀርባለን። ለመንፈሳዊ ሥራ ገንዘባችንን እና ሌሎች ነገሮችን ስንሰጥ ይህም መንፈሳዊ መስዋዕት ነው (ፊልጵ. 4:10-20)። ወደ ጌታ የምናመጣቸው ሰዎችም የክብሩ መስዋዕት ናቸው (ሮሜ 15:16)። እነዚህን ሁሉ መስዋዕቶች በኢየሱስ ክርስቶስ በኩል እናቀርባቸዋለን። ምክንያቱም እንደ መንፈሳዊ መስዋዕት ተቀባይነት የሚያገኙት በእርሱ በኩል ብቻ ነው።

እግዚአብሔር ሕዝቡን እስራኤልን «የመንግሥት ካህናት» (ዘጸ. 19:6) ሆነው በዙሪያቸው ላሉት ሕዝቦች እግዚአብሔርን የመፍራት አርአያ እንዲሆኑ ፈልጎ ነበር። እስራኤላውያን ግን ለሌሎች አሕዛብ መልካም ምሳሌ በመሆን ፈንታ የአሕዛብን ልማድ ወረሱ። ጣዖት በማምለካቸው እግዚአብሔር ደጋግሞ ቢቀጣቸውም እነርሱ ግን በኃጢአታቸው ጸኑ። ዛሬ እስራኤል ቤተ መቅደስም ካህንም የላትም።

እንደ እግዚአብሔር ካህናት በዓለም ላይ ያለንን የተለየ ቦታ መጠበቅ ያስፈልገናል። መለየት ማለት ግን መገለል ማለት አይደለም፤ በኃጢአት ሳይረከቡ ዓለም የምትፈልግብንን አርአያነትና ምስክርነት ማሳየት ነው።

እያንዳንዱ አማኝ ከእግዚአብሔር ጋር በቀጥታ መገናኘቱና መንፈሳዊ መሥዋዕት ማቅረቡ እራስ ወዳድና «ግለኛ» እንዲሆን ሊያበረታታው አይገባም። ሁላችንም አንዱን ሊቀ ካህን በአንድ መቅደስ ውስጥ የምናገለግል ካህናት ነን። አንድ ሊቀ ካህንና ሰማያዊ መካከለኛ መኖሩ በእግዚአብሔር ሕዝብ መካከል ያለውን አንድነት ያመለክታል። ከእግዚአብሔር ጋር በግል የምናደርገው ጉዞ ከሌሎች ክርስቲያን ወገኖቻችን ጋር ያለንን ኅብረት ቸል እንድንል ወይም እንድንተው ሊያደርገን አይገባም።

ብዙ የማኅበረሰብ ሳይንቲስቶች «ውስብስቡ እኔ» በዘመናዊው ማኅበረሰብ ውስጥ በሚል ዙሪያ መጻሕፍትን ጽፈዋል። በዚህ ዘመን ያለው ትኩረት ለራስ በማሰብ ሌሎችን መርሳት ነው። እንደተመለከትኩት ከሆነ፣ ይህ አመለካከት ወደ ቤተ ክርስቲያንም ዘልቆ እየገባ ነው። ብዙ ዘመናዊ የቤተ ክርስቲያን ዝማሬዎች የሚያተኩሩት በቤተ ክርስቲያን ኅብረት ላይ ሳይሆን፣ በግል ሕይወት ላይ ነው። ብዙ መጻሕፍትና የስብከት መልእክቶችም ሁሉንም አካል ማገልገል ቸል ብለው ትኩረታቸው በግል ልምምድ ላይ ሆኗል። ሌሎችን ለመርዳት እያንዳንዱ ሰው ለራሱ ማሰብ እንዳለበት አውቃለሁ፣ ነገር ግን ሚዛናዊነት ሊኖር ይገባል።

4. የአንድ አገር ዜጎች ነን (2:9-10)

በዚህ ክፍል ቤተ ክርስቲያን የተገለጸችበት አገላለጽ በዘጸአት 19:5-6 እና በዘዳግም 7:6 ላይ እስራኤል ከተገለጸችበት ጋር ይመሳሰላል። በማይታዘዙት የእስራኤል ሕዝቦች ፈንታ ዛሬ የእግዚአብሔር ሕዝቦች የተመረጡና ቅዱስ ሕዝብ ናቸው። ይህ ማለት ግን እግዚአብሔር ከእስራኤል ጋር ያለውን ጉዳይ ጨርሷል ማለት አይደለም። እግዚአብሔር ለእስራኤል የገባውን ቃል ኪዳንና ተስፋ ጠብቆ የተስፋውን መንግሥት ይመሠርታል ብዬ አምናለሁ። ይህ ማለት ግን የቤተ ክርስቲያን ቦታ ቀድሞ እስራኤል በእግዚአብሔርና በዓለም ዘንድ እንደነበራት ዓይነት አይደለም።

እኛ የተመረጠ ትውልድ ነን፤ ይህ ደግሞ የእግዚአብሔርን ጸጋ ያሳያል። እግዚአብሔር እስራኤልን የመረጠው ስለወደዳቸው እንጂ ታላቅ ሕዝብ ስለነበሩ አይደለም (ዘዳ. 7:7-8)። እግዚአብሔር

በጸጋውና በፍቅሩ ብቻ መርጦናል። «እኔ መርጥኳችሁ እንጂ እናንተ አልመረጣችሁኝም» (ዮሐ. 15:16)።

እኛ ቅዱስ ሕዝብ ነን። የእግዚአብሔር ብቻ ለመሆን ተለይተናል። ዜግነታችንም ሰማያዊ ነው (ፊልጵ. 3:20)። ስለዚህ ሰማያዊ የሆኑ ሕጎችን በመታዘዝ፣ ሰማያዊ የሆነውን ጌታችንን እናስደስታለን። እስራኤል ቅዱስ ሕዝብ መሆኗን ዘንግታ ልዩ የሚያደርጋትን ግድግዳ ማፈራረስ ጀመረች። እግዚአብሔር «በተቀደሰውና ባልተቀደሰው በእርኩሱና በንጹሐው» መካከል እንዲለዩ አዟቸው ነበር (ዘሌ. 10:10)። እነርሱ ግን ልዩነቱን ቸል በማለት ለእግዚአብሔር አልታዘዙም።

እኛ የእግዚአብሔር ሕዝቦች ነን። ደኅንነት ባላገኘንበት ጊዜ፣ የሰይጣንና የዓለም እንጂ የእግዚአብሔር ሕዝቦች አልነበርንም (ኤፌ. 2:1-3፣ 11-19)። አሁን ግን በክርስቶስ በማመናችን የእግዚአብሔር ሕዝብ ወገኖች ሆነናል። እግዚአብሔር በገዛ ልጁ ደም ስለገዛን (ዮሐዋ. 17:20:28) «ለርስቱ የተለየን ሕዝቦች ነን።»

እነዚህ ሁሉ ስጦታዎች አንድ ትልቅ ኃላፊነት ይዘዋል፤ እርሱም ለጠፊው ዓለም የእግዚአብሔርን በኅክም መግለጥ ነው። «እንድትነግሩ» ማለት «እንድታስተዋውቁ» ማለት ነው። ዓለም በጨለማ ውስጥ በመሆኗ ሰዎች የእግዚአብሔርን ትልቅነት አያውቁትም። ስለዚህ ታላቅነቱን በሕይወታችን ሊያዩት ይገባል። እያንዳንዱ ሰማያዊ ዜጋ የእግዚአብሔር ባሕርይና የክርስቲያኖች በረከት ሕያው «ማስታወቂያ» ነው። እግዚአብሔር ስጸጋው «ወደ ሚደነቅ ብርሃን» ጠርቶናል። ይህን ብርሃን ደግሞ በኑሮአችን ልናንጸባርቀው ይገባል።

ምሕረትን ያገኘነው ከእግዚአብሔር ነው። በምሕረቱ ባይሆን ኖሮ፣ ጠፍተን ወደ ዘላለም ፍርድ ባመራን ነበር። እግዚአብሔር እስራኤልን ከግብፅ ባርነት ያዳናቸው እንዲያገለግሉትና እንዲያከብሩት ለመሆኑ ደጋግሞ ያስታውሳቸው ነበር። እነርሱ ግን ይህን ሁሉ ፈጥነው በመዘንጋት፣ ወደ ኃጢአት መንገዳቸው ይመለሱ ነበር። እኛ በእግዚአብሔር ምሕረት የተመረጡ ሕዝቦች ነን። መመረጣችንም ለእርሱ ታማኝ ሊያደርገን ይገባል።

በጠላት ግዛት ውስጥ ስለምንኖር ጠላት ደግሞ እኛን የሚያጠቃበት አጋጣሚ ይፈልጋል። እንደ ሰማያዊ ዜጋ አንድ እንሁን። በአንድነት የእግዚአብሔር ጸጋና ምሕረት የሠራውን ነገር ለዓለም ማሳየት አለብን። ይህን በምጽፍበት ጊዜ አንድ ጋዜጣ ከአሜሪካው ፕሬዚዳንት ጋር አብረው በሚሠሩ ሰዎች መካከል ያለውን

አለመግባባት ይዘግብ ነበር። እነዚህ ሰዎች በመፈረካከላቸው ሕዝቡ ተረብሮ ነበር። ሰማያዊ ዜግነት ያላቸው የእግዚአብሔር ባሪያዎች እርስ በርሳቸው ሲጣሉ ሲያዩ፣ የማያምኑት ሰዎች ምን ሊያስቡ ይችሉ ይሆን?

እነዚህ አራት ሥዕላዊ መግለጫዎች በአንድነትና በመስማማት ላይ አተኩረዋል። ሁላችንም የእግዚአብሔር ቤተሰብ አባል ነን፤ አንድ መለኮታዊ ባሕርይም ተካፍለናል። በአንድ ሕንፃ ውስጥ የተጋጠምን ድንጋዮችና በአንድ መቅደስ የምናገለግል ካህናት ነን። ሁላችንም የሰማያዊ አገር ዜጎች ነን። የዚህ አንድነት ምንጭና ማዕከል ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ትኩረታችንን እና ፍቅራችንን በእርሱ ላይ ካደረግን አብረን መጓዝና መሥራት እንችላለን። በራሳችን ላይ ብናተኩር ግን የምናተርፈው መከፋፈልን ብቻ ነው።

አንድነት ልዩነትን አያጠፋም። በአንድ ቤተሰብ ውስጥ ያሉ ሁሉም ልጆች አንድ ዓይነት አይደሉም። በሕንፃ ውስጥ ያሉት ድንጋዮችም እንደዚሁ አንድ ዓይነት አይደሉም። ለነገሩ ለቤተሰብም ሆነ ለሕንፃው ውበት የሚሰጠው ልዩነት ነው። ልዩነት የለም ማለት አንድነት አለ ማለት አይደለም። ይልቁንስ አንድ ዓይነት ነገር ብቻ መሆኑ አስልቶ ይሆናል። ዘማሪዎች በአንድነት መዘመራቸው ጥሩ ቢሆንም፣ እኔ የማደንቀው ግን በስምምነት መዘመራቸውን ነው።

ክርስቲያኖች ልዩነታቸው ተጠብቆ አብረው መሄድ ይችላሉ። «አንድ እምነት» ያላቸውና «አንድ ጌታ» ለማክበር የሚሹ በፍቅር አብረው መጓዝ ይችላሉ (ኤፌ. 4፡1-6)። እግዚአብሔር ለተለያዩ የአገልግሎት ዘርፎች ሊጠራን እናም የተለያዩ አሠራሮችን ልንጠቀም እንችላለን፤ በዚህ ሁሉ ውስጥ ግን በፍቅርና በአንድነት ለዓለም መመስከር እንችላለን።

አንድ ቀን ሁላችንም በሰማይ እንሆናለን (ዮሐ. 17፡24)። ስለዚህ መዋደድን ከዚሁ ጀምረን መማር አለብን!

ቅዱስ ኦገስቲን «መሠረታዊ በሆኑ ነገሮች ላይ አንድነት፣ መሠረታዊ ባልሆኑ እና የግል ውሳኔን በሚጠይቁ ጉዳዮች ላይ ነጻነት፣ በሁሉም ነገር ቸርነት።» ብሏል።